Poste Restante • Medlemsblad för Nils Ferlin-Sällskapet • Nr 2 1969

Cirkus

Jag lärde mej gå på händer
och strax måste mamma se.
Hon var den förnämsta publiken.
Fem öre tog jag entré.

Det hela var bara ett vedskjul
men störde ej minsta grand.
Och cirkusens namn var präktigt:
Den hette Tigerbrand.

Succén var klappad och given,
parketten glad och förnöjd.
Men cirkusartistens bana
blev ganska brant och fördröjd.

Rätt illa for han i världen
och mager blev han cch skral.
Men ett-tu-tre — hur det kom sej
fick han upp en saltomortal.

Då kom där ett pris. — I våras
kom där en medalj också.
Det skulle ha glatt hans mor.
Men hon var inte hemma då.

Hon reste så brått och vida.
Hon bor i ett annat land
långt bortom pris och medaljer
och cirkus Tigerbrand.

Nils Ferlin

Bröder och Systrar!

Vi utgör nu en mer än tusenhövdad skara och ordföranden har enligt utfästelse stått på en stol och hurrat, något som man gjorde sig underkunnig om vid Visans vänners och Ferlinsällskapets afton på Konserthuset i Göteborg. Livligt besökt. Liksom också Sällskapets Ferlinafton på Nationalmuséum, (som styrelsen tyckte skulle vara en så lämplig lokal, men som visade sig totalt för liten. Hurra! en gång till).

Likaledes sjuder det i Värmeland, det sköna. Där pågår som bäst en insamling till den staty som konstnären Bejemark skissar på för fullt. Som väl alla vet, vid det här laget, ska Nisse sitta på en trädgårdssoffa eller bänk i den promenad utefter älven, där han metade som "barfotabarn" och "sträckte cigarrett" i konfirmationsåldern. Har man tänkt sig.

Men om den drömmen ska bli verklighet, behövs det pengar. Nettobehållningen av Ferlinaftnarna i Filipstad och Kristinehamn blev 2 600. Det räcker kanske till skaldens krokiga lillfinger... Men bättre ska väl alla vännerna kunna! Även mycket små bidrag mottages tacksamt av Ferlin-Kommittén, Filipstad. *Postgiro nr 19 61 80*

En alternativ god jul och ett gott nytt år med tusen trevliga alternativ önskas er systerligen

av

Ingegerd Wimark

Han kom i fracken – hade ej andra kläder

Nils Ferlin kom direkt från en hopklappad teaterturné till vännen Ivan Speleman på Abborrberget vid Filipstad. Hans gångkläder var teaterfracken. Det kom en och annan postanvisning för tillfällighetsdikt, och med vänners hjälp ekiperade han småningom om sig. Många gånger bodde Nils Ferlin hos spelmannen i banvaktstugan. 1931 kom han för att stanna två veckor. Det blev ett år. Respengarna från Stockholm stöttes och blöttes, omsattes i mycket men inte i järnvägsbiljett. Ivan Nord, spelmannen alltså, var Ferlins närmast förtrogne under dessa år i Filipstad, skaldens hemstad i den mån han räknade med någon sådan.

Ivan Speleman är död liksom de flesta av Ferlingänget i Filipstad. Släktingar till honom bor i Borås och Kinna. Systersonen *Knut Schotte,* Kinna, växte upp i banvaktstugan medan Ferlin vistades där:

— Visst växte episoderna friskt kring Ferlin. Men det finns en förljugen historieflora kring honom, ofta kanske på grund av alla dem som klängde sig på honom och på senare år — när det blev en social tillgång att tala om "vännen Ferlin" — berättade utan att egentligen ha lärt känna honom.

Succén var inte lika given på den tiden. När gänget hyrt Folkets hus för att Ferlin skulle läsa poesi var det dödstyst. Inte en applåd. Ferlin blev osäker, men Rallar-Anton — en i gänget — vände sej ilsket mot publiken och röt:

— Begriper ni inte att det här är fint, era dj-r? Ni ska applådera!

Det blev applåder. Säkert mest för Rallar-Anton.

En annan boråsare, typograf *Einar Cron,* hörde till gänget liksom den svensk-amerikanske bergsingenjören Gunnar Reinholdz, ett geni som det inte ville bli något av i denna världen.

— Axel Gyllenstolpe och jag hade startat Filipstads Nyheter 1928, berättar Cron. Vi var ett bohemgäng som höll till i banvaktstugan. Jag fick känna Nils Johan Einar både som den armstarke och vesslesnabbe busen Fabian och poeten Ferlin som såg syner i lövsprickningen.

"Busen" var i verkligheten en lekfull yngling. När han höll polisen i arbete — och det gjorde han gärna — var det med burleska practical jokes.

Samtidigt var han sträng och konsekvent moralist. Där fanns en religiös ådra hos honom. "Allt vad I viljen att människorna skola göra eder, det gören I ock dem" var ett märgfullt ord för Ferlin.

Han krävde och gav renhårighet utan inskränkning. En människa som felade på den punkten eller som uppträdde snorkigt kunde han döda med en blick.

Det fanns en sida av ödmjukhet hos honom som ofta förbisetts. När Sten Selander i en litteraturkrönika såg en ny Dan Andersson i Nisse Ferlin var han inte enbart nöjd.

Dan Andersson var vår husgud, jämförelsen närmade sig hädelse och Ferlin tyckte att Selander kunde ta till måttligt.

Att på den tiden få Ferlin att läsa sig själv var en omöjlig tanke. När jag bad om en dedikation ursäktade han sig. Han tyckte det var synd på papperet, hans namn var inte mer värt på försättsbladet än på en växel.

När vi över en natt ordnade en soaré för de arbetslösa stod alltså ingen recitation av Ferlindikter på programmet.

Vi började med en shoppingrond, fick tag på ett fläskben och grönsaker som vi pulade i en gryta. Sedan började Nisse skriva kupletter, skrev och visslade medan Ivan slängde ner melodinoter. Vid fyratiden på morgonkulan var programmet klart. På förmiddagen hade vi ett slags generalrepetition på godtemplarhuset, under dagen tryckte jag fyra kupletter som såldes på kvällen och bättrade nettot. Fullt hus hörde Ferlinkupletten:

Nils Ferlin gav ut en visbok, som
ni säkert alla vet,
och i en del kretsar blev han kallad för poet.
Men för den som väntar något
mer i poesi av Nils Ferlin
blir det säkerligen flugans stolta
gång på rullgardin.

Vi fick in ett par hundra kronor till de arbetslösa plus förtjänsten av de fyra kupletterna.

Pengar fortsatte att komma till tågbiljetten. Tredje gången gick jag med honom till station. Då fattades bara en femma. Jag gav honom den.

— Du skickar iväg mej, sa Nisse och började härskna.

— Nej, men din mor har skickat dej pengar tre gånger. Du får kalla detta ett lån eller vad du vill.

Först ville han ge mej på käften, så blev han som ett snällt barn. Busen Fabian blev poeten Ferlin.

Så minns jag honom. En fågel som levde för dagen och i ögonblickets impuls. I livets luttring blev han allt mindre Fabian. Till slut var han bara ett minne. Ferlin, verserna, synerna i lövsprickningen är kvar.

Bengt Ivar Ekman

"Med många kulörta lyktor" kom ut 1944. Så här såg omslaget ut av Axel Hennix.

Ferlin blev utkastad
– Boråsparken blev många kulörta lyktor

När Nils Ferlin tillbringade några månader i Borås ett av 40-talets tidiga krigsår blev målaren Svän Grandin hans daglige kumpan. Nils Johan Einar Ferlin och Svän Fritiof Teodor Grandin, de passade ihop i rytm och rim som Ferlin lekte med: vin och fenedrin och super som svin. De liknade varandra i profilen, i ögonen och nerverna. Folk tog dem för bröder. Den omgången i deras bekantskap slutade med att Grandin tog familjen med i eka till en ö i Västersjön. Han skulle ställa ut och hade i tre månader inte målat ett streck. Nils Ferlin inställde sig var morgon klockan fyra på poliskontoret i Borås och anmodade ordningsmakten att anställa spaning efter den försvunne Grandin. I två veckor ställde boråspolisen klockan efter Nisse Ferlin, sedan blev han tillsagd att hålla sig därifrån. Det var bakgrunden till vad han sa om boråspolisen på en intervjufråga i Aftontidningen 1942 om det inte fanns nån människa han tyckte illa om.

Vi bad Svän Grandin berätta om boråstiden med Ferlin:

— Jag har kopplat av mycket i mitt gamla liv. Vill börja på nytt. Men minnena av Nisse lever jag i. Världen blev kallare när han gick bort.

Inte för att denna explosiva människa var lätt att leva ihop med. Men vi förstod varann. Han var en härlig grabb, en sån som det bara finns ett fåtal av i världen. Han kunde säga de mest obetydliga saker, och om någon annan sagt dem skulle de ha förefallit ointressanta men denne skådespelare gav dem liv.

Jag minns hur han slet med sin vers. Han diktade i ett tillstånd av andlig baksmälla. För all del, baksmällan tillhörde ofta sinnevärlden också. Dessa dikter som verkar framlekta: hur tuggade han dem inte, slipade, vred på en preposition i månader. En rytm — han gick här hela tiden och nynnade karamellanvers: *"... i Apladalen i Värnamo"*.

Nisse levde i ett havandeskap med sin dikt. Men födandets glädje beskärdes honom inte, han visste inte när versen var född och färdig.

Jag var med när han gjorde några saker, fick följa hur enkelheten filades fram ur veckors mumlande, drickande, baksmälla.

Jag var gift. Nisse bodde på hotell och höll till hemma hos oss. Han hade kredit på Stadshotellet ifråga om mat men inte dryck. Skulderna han åsamkade sig förlorade inte på det. Nisse kompenserade med att bjuda gänget kring Tandpetaren på Stadt. Hur vi fick dem förbi tamburvaktmästarns bart huggande svärd begriper jag inte.

Han trivdes i vårt hem, fast det skar ihop sig nån gång när han var på *"jag-är Nils-Johan-Einar-Ferlin"*-humöret.

När han var på fyllan kom jag-gör-som-jag-vill attityden fram. Den kom inte av storhetsvansinne. Gamla, förträngda grejor vaknade till liv. Då blev han aggressiv. Då tyckte han om att höra att han var den största naturbegåvning Sverige sett sedan Bellman.

Om rätt människa sade något gott — vem kan förtänka Nils Ferlin att han kände det gott?

"Tistelstigar och kolnad mo
trampe du med trasad
sko ..."

Enkelt. Det kunde stått på en väggbonad i köket. Men tillkämpat ord för ord.

Han upplevde autodidaktens bitterhet. Medan Harry Martinsson och Eyvind Johnson fick position, bröd och pålägg gick Nisse med småvers, på en revymakares plan.

Men göra dikt lär man inte på akademin, allra minst Nils Ferlins. Hans dikt kom som fåglarna sjunger, fast den letade länge efter tonen.

Egentligen tyckte han om kupletten. *"Gud må förlåta mig somliga rader"* — han tog inte det så hårt. Jag har anledning be Gud förlåta mig somliga tavlor. Nisses dikt och mitt måleri var släkt. Vi hade inte fått nånting utifrån, inga "tips".

Och vi hatade de andra, men så olika att vi aldrig talade om det. Jag hatade den solida klassen, som jag gjort det från uppväxttiden i stanken på Saga och gör det än. Men jag kan inte hata individer enbart för att de tillhör en klass.

Nisse kände inget kollektivt hat. Han kunde avsky individen, när han träffade på honom, *"en selfmade man och högst belåten, som aldrig smakat ångesten och gråten"*.

Politiskt var han omedveten. Det var inte världskrigets tunga skugga som slog in över hans dikt. Den var för stor. Nisse kände för människan. Han var vekhjärtad bakom skränet och skratten.

De som såg honom i tandpetargänget eller balansera på staketet kring miniatyrgolfbanan i Folkparken såg förmodligen enbart Busen Fabian. Vad såg de av medlidandet med dem som har det svårt?

Folkparkens kulörta lyktor gav Ferlin idén till dikten "Med många kulörta lyktor". Han la märke till dem fast han var arg när parkvakterna körde ut oss för att Nisse rivit ner staketet kring golfbanan. En polis fick tag i mig och ville bli bekant med skalden genom min förmedling. Nisse tyckte som bekant inte om poliser och ordningsvakter, helst inte när han just blivit utkörd.

Han var sålunda inte i stämning till att börja med. Det såg jag på hans rullande gång. När han var arg rullade han som en sjöbjörn — nåde den för resten som betvivlade att den f. d. skeppsgossen varit på sjön! — men vi mjukade upp honom. Polisen ville ha en dikt till kamratföreningens tidning. Nisse grumsade något om att han erbjudit en men fått den refuserad.

Dikten hade han gett stockholmspolisen som tyvärr saknade självironi och inte tryckte den:

"Jag är inget snille, jag
är bara en polis
jag går här så fötterna
blir platta."

Politik och världsgåtor var inget vi kunde diskutera. De fanns näppeligen för Nisse. Vi pratade om ryska författare och franska, vad de skrivit och hur de levt.

Jag kunde ta mej friheten att säga honom när han huggit i sten. *"Gå i hagen bland liljekonvalj och kantarell ..."* — jag frågade vilken årstid han gjorde det. Då skrattade han gott: — Har du upptäckt det också?

Jag fick t. o. m. läsa Ferlin för honom när han var på det humöret. Ingen kunde ju läsa Ferlin som han själv gjorde det. Skådespelarna skulle låta bli honom. Jag har hört honom läsas många gånger i radio men aldrig av någon som förstått honom, någon som hittat melodin i hans vers.

Nils Ferlin — ingen kan säga hurdan denna splittrade, bångstyriga, veka människa "var". Man kommer honom inte närmare än i hans vers, den han levde och led ihop med.

I mitt exemplar av "En döddansares visor" har han skrivit:

"Drömmen från
liljekonvaljeår
förde mig vida vilse.
Det är nog riktigt det.
Tyvärr.
Nils Johan Einar.
24 maj -43".

Bengt Ingvar Ekman

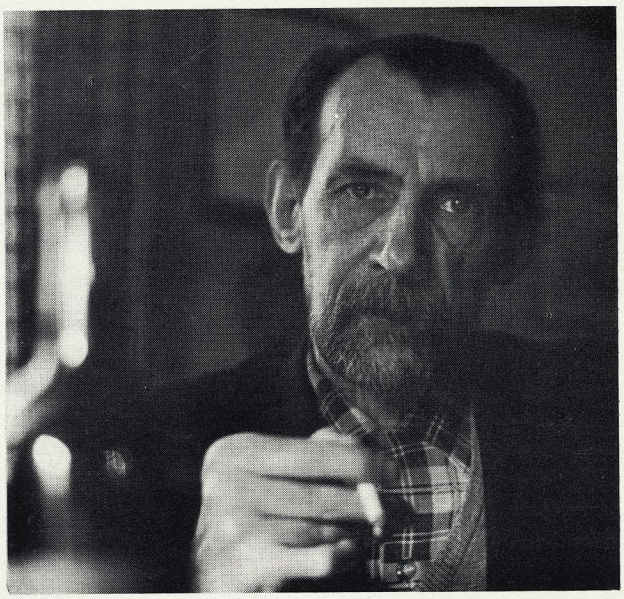

Skaldens Julafton, en ABC-dikt publicerades 1936 i FIB. Hänger inom glas och ram i diktarköket på Norrboda.

Skaldens Julafton

Allt går i nedan och folken har mycket att bära.
Bankerna ramla, kamrerarna flykta och slutet är nära.
Cesar blir rätt minimal och man viskar om Cesar:
Denne var icke att räkna bland jättar och resar.

Eljest är tiden pikant och den bråda tekniken
Firar triumfer alltjämt över nöden och skriken.
Goda affärer, desslikes, gör flera personer,
Helst om de handla i Zaharoffs stil: med kanoner.

Ikaros rymde från jorden en gång emot solen och månen.
Jämmerligt gick det den jordiske konungasonen.
Kampen på jorden är hård och är kampen på kniven.
Likväl: var annars kan människan bo och bli skriven?

Mycket kan säjas och mera kan alls inte säjas
Nu när det ringer till helg och det pyntas och fäjas.
Otroligt mycket kan säjas av den som kan våga.
Pinneberg kommer dock troligtvis ej med nån fråga.

Quo Vadis, du gamla planet, tör han alls inte ropa:
Ruggig du far under himmelens silverskopa.
Striden är gammal i världen om kejsarens kläder.
Tror du på människan än eller bara på vind och väder?

Undan går färden, och folken gå bort och förblöda,
Vinka åt solen som strör sina vita och röda
Xstrålar rikt över goda och långtifrån goda,
Ytterligt fåtal de förra, må skalden förmoda.

Zaharoffs bålda kanoner som lusteligt sjunga
Åhör han tämligen milt där han går bland de "unga"
Ävenså vet han hur vilse vi människor vandra.
Önskar god jul, likväl, åt sig själv och åt andra.

Nils Ferlin

Nils Ferlin och hans mor i hemmet på Rörstrandsgatan

Nils Ferlin i Matteus

År 1916 flyttade en familj med det ännu inte kända namnet Ferlin in i Matteus församling. Det var modern, Elin, av sonen ofta kallad med andranamnet Nathalia, tjugoåriga Lisa, artonårige Nils och sextonåriga Ruth. Man hade lämnat Filipstad sedan fadern, redaktör där, avlidit. Till Stockholm flyttade man, därför att Elin Ferlins bror bodde i staden. Adressen blev Rörstrandsgatan 40.

Nils Ferlin blev kanske inte någon gång lika fast förankrad i Stockholm som de övriga. Han bodde tidvis i Filipstad och det vore väl lokalpatriotisk skrytsamhet att påstå att hans poesi präglats av Matteus' kvarter. Ferlin skrev för övrigt mer om människor än om miljöer. Men han fascinerar inte bara som skald; som människa är han lika färgstark. Inte utan skäl har Åke Runnquist till sin utmärkta bildbiografi över Ferlin valt undertiteln "Nils Ferlin — ett liv". Inte därför att matteusmiljön omskapade Ferlin, utan därför att han själv gjorde sig oförglömlig var han än befann sig, kan det vara anledning att skriva om Nils Ferlin i Matteus. Om hans vitalitet, generositet, ärlighet och trofasthet vittnar samstämmigt hans efterlevande systrar, fru Lisa Silén och fru Ruth Hladisch.

Redan tidigt, 1915, hade Ferlin prövat lyckan i Stockholm. Han hade bott en kort tid hos sin morbror på Karlbergsvägen och bl a haft anställning som statist en månad på Svenska teatern på Blasieholmen. Innan han på allvar blev matteusbo var han på sjön, först på skolskeppet Abraham Rydberg och sedan på den fallfärdiga barken Anton, som Ferlin fann för gott att lämna i Aalborg, innan man gick mot Finland. På den resan förliste fartyget utanför Gotska Sandön. Tursamt för Nils Ferlin, kan man tycka. Men Ruth Hladisch försäkrar, att Nisse grämde sig oerhört över att han gått miste om detta vådliga äventyr, vilket hade slutat lyckligt, då man fått undsättning från Sandön.

Från 1917 bor Ferlin än i Filipstad, än på Möja, reser omkring med teatersällskap osv., men har hela tiden något av en fast punkt i bostaden på Rörstrandsgatan 40 ända till 1937. 1936 hade nämligen modern dött, och därefter tycks Ferlin inte längre haft behov av en fast bostad. Då han sedan bott i Stockholm har han haft lägenheter på Lidingö och på Folkungagatan.

1919—1921 gick Ferlin på Elin Svenssons teaterskola på Kungsgatan och Vanadislundens friluftsteater drog sedan nytta av hans lärdomar. Där spelade han bl a med författaren Harald Beijer, som han lärt känna på teaterskolan, där också Elof Ahrle och John Elfström varit hans kamrater. Även i Ingentingskogen fanns en teaterscen där Nils Ferlin spelade bl a med Sven Olof Sandberg.

Som matteusbo gjorde Nils Ferlin också sin värnplikt, som han uppskjutit i det längsta. Han tillhörde då Göta Livgarde och många gardister, speciellt om de var från Värmland, kom upp till Elin Ferlin på Rörstrandsgatan 40 och hälsade artigt från Nisse. Belöningen blev den Nils lovat — en kopp kaffe, inte något oväsentligt för en ung ensam militär i Stockholm.

Väsentligare än militärtjänsten för Ferlin var ändå teaterlivet och kontakten med konstnärs- och författarkretsar och bland många vänner var Gideon Börje, Roland Svensson, Xet, Ivar Lo Johansson och Gunnar Ekelöf, inte minst, trots att Ekelöf och Ferlin som skalder stod långt ifrån varandra, och Erik Asklund, som har berättat att han en gång fick följa med Ferlin hem för att få någonstans att sova under natten. Men då de kom hem till Ferlin — detta var från tiden på Södergatan — låg där fullt av folk och sov, så att de två nykomna måste gå ut och promenera i stället. Nils hade alltid en plats åt den som var hemlös, men den här gången fick han inte själv rum.

Träffpunkter

Vanligen träffades man på det litterärt berömda Café Cosmopolite nere på Vasagatan, men också uppe i Matteus hade man en träffpunkt, om än mindre berömt, det s k "Våffelbruket", beläget på Observatoriegatan. Där sågs Nils ofta diktande eller spelande schack tillsammans med Elof Ahrle, Weyler Hildebrand och Harald Beijer. Författaren C. E. Englund har berättat, att han kom upp till Nils Ferlin och hans mor på Rörstrandsgatan en dag och modern öppnade för honom och sade, att han kom som en räddande ängel. Ferlin, orakad och halvnaken, satt i telefonen helt glömsk av denna världen ivrigt diskuterande med Vilhelm Moberg. Och om en timme måste han ta ett expresståg till Köpenhamn, där han hade en kontrakterad uppläsning. Under tiden gick modern oroligt av och an med ett par välpressade byxor och en nystärkt skjorta. Till slut kom i alla fall Ferlin iväg med Englunds hjälp. Nils Ferlins systrar vill gärna kommentera historien. Nils var inte likgiltig för hur han tog sig ut. Med sina byxor var han så noga, att han inte ens alltid lät modern pressa dem. Han var estet, nästan snobb. I detta sammanhang påpekar de, att han var oerhört noga med finslipningen av sina dikter. Han eftersträvade fulländning i sin poesi och han gav sig inte förrän han nådde den. Den populära bilden av Ferlin som den slarvige bohemen, som ständigt strödde färdiga dikter omkring sig, är alltså felaktig.

Barfotabarn

Författaren till "Barfotabarn" hade en djup förståelse för barn. Varje söndag gick han med modern till sina syskonbarn på besök. Speciellt förtjust var hans systerdotter i att leka nordpolsfarare med morbror Nils, som helt levde sig in i leken.

Modern hade kanske anledning att vara bekymrad för sin ibland våghalsige, ibland opraktiske vuxne son. En gång skulle hon framföra till Nils att han var ombedd att komma till en uppläsningsafton, då den dyrkade skådespelaren Anders de Wahl skulle läsa Ferlins dikter, vilket naturligtvis var något oerhört betydelsefullt för en ung skald. "Det kan jag inte", svarade Nils. "Varför inte det då", undrade modern. "Jag har ju lovat Persson". Denne Persson var en av dessa många, till det yttre helt obetydliga vänner, som Nils absolut inte kunde "svika".

Det torde redan av denna artikel ha framgått att han var oerhört fäst vid modern. Och ofta, när han kom hem på kvällarna, ibland sent, kunde han glänta på dörren till moderns rum och undra om hon sov. Om hon var vaken, satte han sig då ner på sängkanten och berättade allt han varit med om. Till slut fick modern påminna honom: "Tänk på att Ruth skall upp!" Varpå Nils gick och lade sig.

Nils Ferlin dog 1961. Han hade gjort ett djupt intryck på många. Ur en dödsruna av fru Ulla Högberg, en vän till Nils Ferlin, har jag hämtat följande karakteristik: "Med risk för att tyckas häda både i kristnas och ateisters ögon, skulle jag vilja kalla dig en lidande Kristusgestalt. Medömkan kände du aldrig, men en medmänniskas lidande kände du som ditt eget. Ingen snäll eller beskedlig människa var du, men en stridande för det godas sak, oeftergivlig men ändå vek och öm mot dina medmänniskor. Hur många av alla dessa de allra minsta har du inte hjälpt med råd och dåd utan hänsyn till dig själv. En god kamrat var du, en trofast vän".

Bo Pehrsson efter en intervju med Nils Ferlins systrar, fru Lisa Silén och fru Ruth Hladisch.

Något år efter det att Nils Ferlin fyllde sextio år ryktadet det i pressen att Svintorget i den lilla staden Filipstad skulle döpas om efter skalden. Ryktet talade visserligen fel, Svintorget är nämligen dömt att försvinna i den omdaning som staden genomgår. Däremot är det inte något tvivel om att Ferlin får en gata uppkallad efter sig, den slutgiltiga bekräftelsen på att staden definitivt räknar honom till sina store män: till Schéele, John Ericsson och Carl Albert Anderson. Om någon hade spått detta om den unge Ferlin skulle de goda Filipstadsborna ha betraktat spådomen som ett lika olämpligt som dåligt skämt. Stadens tongivande kretsar hade mycket hellre sett att den unge mannen "som under ett antal år roat sig med att leva ett då och då något väl bullersamt bohemliv i den i regel vid korrekthet och god ordning vana staden Filipstad" (ur ett rättegångsreferat 1925) förlagt sin dynamiska verksamhet till annan ort.

Så kan det gå. Det kan hända, som i dikten "En liten konstnär", att den lille stalldrägen blir

En märklig man! — En bekant till oss.
Han gick här och frös precis som vi.
— Ett stort geni!

Men det är övermaga efterklokhet att begära att omgivningen skulle kunna ana att Nils Johan Einar Ferlin, busen Fabian, en gång skulle bli en av Sveriges mest lästa och älskade skalder.

Vad är det i Ferlins dikt som så har fångat svenska folkets öra? Den är formellt tillgänglig i en tid när poesins uttrycksformer tenderat att bli alltmer komplicerade. Den är sångbar, vilket de många tonsättningarna nogsamt visat. Kring Ferlins person har legendbildningen florerat i alla tider, under ungdomsåren i Filipstad och naturligtvis ännu mer efter genombrottet som skald, när Klarakvarteren i Stockholm blev hans revir. Ferlin har i sin figur personifierat de föreställningar som vi har om hur en riktig poet ska se ut. Alla dessa förhållanden har naturligtvis bidragit till hans dikters popularitet. Men den djupaste orsaken ligger kanske ändå inte här.

Man skulle — om inte uttrycket vore så oferlinskt — vilja säga att Ferlin har ett budskap. Hans inställning till samhällets institutioner och konventioner är anarkistisk, hans motvilja mot det hallstämplade och självbelåtna närmar sig äckel, och han ser med klarsynt leda på det futtiga och löjliga i människors relationer. Inte alla dock. Hans världsbild skulle bli outhärdligt mörk, hans grimas för stel av sorg och vämjelse om där inte också fanns ett drag av ömhet. Men plötsligt hör man en ton, en svårtillkämpad och klart klingande ton av skyggt samförstånd: mellan människa och

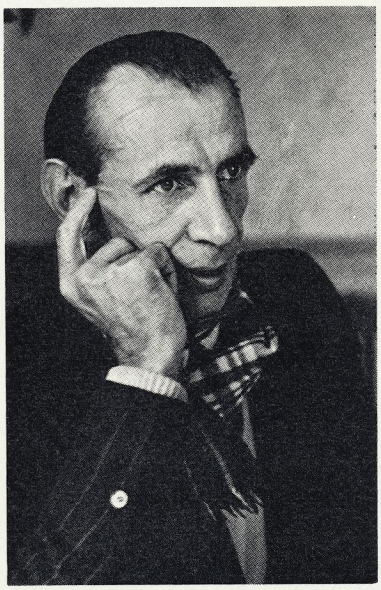

Nils Ferlin

människa, mellan människa, djur och ting, någon enda gång kanske till och med mellan människa och tillvaro. Det är outhärdligt svårt att leva. Att det överhuvud taget går, om det överhuvud taget ska komma att gå, det hänger på godhetens kraft. Den naknaste, enklaste och skyggaste formen av godhet, utan åthävor eller krav. Där ligger det som ger den djupaste tonen åt Ferlins dikt, en ton som klingar egenartat klart i slagordsdöva öron.

När Nils Ferlin debuterade 1930 med "En döddansares visor" var han 31 år gammal. Ett par år tidigare hade nya strömningar signalerats i svensk poesi, bl. a. med Artur Lundkvists debutbok "Glöd", 5 ungas första framträdande och poetiska modernistappeller från Finland, från Diktonius och Södergran.

Resultatet av dessa och andra impulser och strävanden skulle snart visa sig: ett nytt poetiskt språk. Nils Ferlin står i stort sett utanför denna utveckling. Han kan visserligen använda sig av den s. k. fria versen, som i hans diktion får en avkopplad, vardagligt pratad karaktär, men i stort sett håller han sig till den traditionella, rimmade och rytmiskt bundna versen. Det är inte svårt att hitta påverkningar i hans debutbok, bl. a. från Fröding och Dan Andersson. Det är inte heller nödvändigt. Han skulle snart utveckla ett eget poetiskt språk, på traditionell grund men med oefterhärmliga tonfall.

I "En döddansares visor" finner man redan en hel rad av de motiv och attityder som senare skulle bli så karakteristiska för hans dikt. Det måste ha varit poetiska uppslag som sysselsatt honom sedan länge. Överhuvud taget tar Ferlin ofta upp strofer och uppslag som tidigare sysselsatt honom till fortsatt nyansering eller omformning. Exemplen är många, det kan räcka med ett. Till DN:s tävlan om stadsdikter, någon gång på 20-talet, skickade signaturen Fabian in en dikt om Filipstad. Den första strofen därifrån har han behållit i den lilla dikten "Gamling" i samlingen "Goggles" från 1938. (Som en kuriositet kan nämnas att i dikten om skaldens hemstad ett gogglesprytt sällskap stör honom där han ligger och dåsar.) Ungdomsdikten har en mycket karakteristisk slutstrof,

Dock göras mej dagarna långa
ibland i min gröna berså.
Är jag en av de mycket för många
eller en av de mycket för få?

Det var en fråga som Ferlin säkert ofta ställde sig, under en stormig och till synes mållös ungdomstid.

Nils Ferlins hemstad är alltså Filipstad. Han är däremot inte född där utan i Karlstad, där hans far

var redaktionssekreterare i Nya Wermlands-tidningen. När Nils var 9 år flyttade familjen till Filipstad. Redan efter ett år drabbades emellertid familjen av ett slag: fadern hittades efter en lång tids sjukdom och depression drunknad i Klarälven. Den tragiska händelsen måste ha satt ett djupt spår i ett känsligt pojksinne. Och Nils känslighet är omvittnad, även av kumpanerna under de stormiga ungdomsår som skulle följa. Samtidigt var Nils Ferlin ledaren, som med obestridd auktoritet organiserade de arga unga filipstadsmännens upptåg, utsvävningar och skärmytslingar mot den överhet som bär svärdet. Det var en protest mot god ton och konvention som måste bli mycket märkbar i en så liten stad som Filipstad. Bilden av deras framfart kan naturligtvis placeras in nånstans mellan Sturm und Drang och beatnik, men stadens borgare hade svårt att anlägga perspektiv på kumpanernas framfart. De betraktades helt enkelt som rötägg, mer eller mindre.

Det är nog inte värt att ge sig in på några psykologiska djuplodningar i frågan varför Nils Ferlins reaktion mot samhälle och institutioner kom att bli så stark. En sårbarhet under den hårdföra attityden, en utvecklad etisk känsla — starkt individuell, inte bara inbakad i den omskrivna gängsolidariteten —, en djup känsla för orättvisan mot de små och utstötta och en obarmhärtig klarsyn på de belåtnas förljugenhet — allt detta samverkade i en våldsam protest, i handling och sedermera också i dikt.

I attityden av reaktion ingick också ruset. Uppe på Saloon Wallin — ett rum bebott av sotaren Kalle Knopare, som förekommer i två Ferlindikter — stod ständigt tre plåtflaskor på jäsning, och fylleriböter och enstaka gästspel i finkan ingick också i bilden. Liksom skottlossning, slagsmål och andra bravader. Nils Ferlin hade rykte om sig att vara ohyggligt stark och obegränsat våghalsig, och han såg noga till att ryktet besannades.

Men samtidigt — därom vittnar hans vänner från Filipstadstiden — fanns det hos Nils ett drag av eftertänksamhet, en plötslig distans som "kunde göra en riktigt blyger" som en av kumpanerna uttryckt saken. Steget mellan gyckel och allvar var hos den unge Ferlin mycket kort. Och på Saloon Wallin dracks inte bara hembränt, där lästes poesi också. Av Dan Andersson, Fröding, Strindberg, men också av Nils Ferlin själv. I tryck producerade han sig under tjugoåren bl. a. i de fem helgtidskrifter som han redigerade med ojämna mellanrum: Ox-, Jul- och Påskhälja kallade. Även här var gycklet och driften naturligtvis huvudsaken, men inte helt. På sina håll bryter också ett allvar igenom, formellt osjälvständigt och ibland sentimentalt färgat, men ändå bebådande vad som komma skulle.

När Ferlin framträdde med sin första bok var hans markerade poetprofil i stort sett redan utmejslad. Likaså bär han många av de kostymeringar som vi skulle känna igen i fortsättningen: kolaren vid sin mila, luffaren, den excentriske lorden, plankstrykaren, den svultne schlagerförfattaren och den ständigt inneboende, utan hem eller varaktig stad. Vi möter också redan här många av de gestalter som befolkar hans poetiska värld: den gamla gumman med sorgens ögon, gatflickan, Medelsvensson, Lasse Lasse liten, Andersson, Pettersson och Lundström. (De tre senare hämtade Ferlin ur ett mycket populärt folklustspel av Hodell som han uppträdde i under en tid som "skådespeleriarbetare".) Döden med sin säck går tålmodigt och krattar, från himlen ser stjärnornas stelt oförstående ögon ner, och den stora kometen aviserar sin ankomst. Vår Herre går där också. Än är han den gamle som hjälplöst betraktar sin skapelse, än är han den läkande godheten, som i motsats till den grå teologin "vilken halkat på sin egen halhets halka" inte vill något levande illa.

En dikt i Goggles — Ferlins jämte Barfotabarn från 1933 främsta samling — heter "Munk eller dynamitard". Den slutar så här:

— *Du sångmö: kvid och förklara*
hur jag vart till en liten bastard
som inte vet vad han vill vara:
munk eller dynamitard.

I den skärningspunkten ligger det. Det finns så mycket förbenat och förstockat som skalden vill sätta en dynamitladdning under, ja ibland, när äcklet och ångesten kramar hjärtat som svårast, under hela vår värld. Men han är inte bara dynamitard. Han kan samtidigt inte låta bli att spekulera över gudsfrågan. Det är en religiös ton över hans medkänsla med de alltför ringa, de misslyckade och förtappade. Hans religiösa känsla hör inte hemma i något samfund, den är ett med de utanförstående, de som aldrig får ett bröd från Frälsningsarmén och aldrig ett ord i Clarté. Den förmår inte gruppengagera sig, vare sig för återlösning eller socialt framskridande. Hans Kristus är jokern, uddakortet, som egentligen inte hör hemma i leken.

Nils Ferlin hade vid 62 års ålder sammanlagt sex diktsamlingar bakom sig. Det kan tyckas vara en ganska sparsam produktion, Men i gengäld är det dikter som blivit mycket lästa, och som kommer att läsas mycket. Också som sång och visa kommer Nils Ferlins diktning att leva i svenska folkets hjärta. Med sin egendomligt spröda styrka ska den ferlinska tonen ljuda länge i det mekaniserade dånet:

Vad allt som är tafatt är vackert
i liv och i dikt.
Det är något billigt med allt
som har tillförsikt.

Börje Lindell

Ferlinaftnar i Stockholm, Göteborg, Kristinehamn och Filipstad

Eva-Lisa Lennartsson reciterar Ferlin inför en fullsatt Stenhammarssal i Göteborgs Konserthus den 25 oktober. Vid samma afton medverkade bl a årets Ferlinstipendiat Sonja Åkesson tillsammans med sin man Jarl Hammarberg.

Ingegerd Granlund överlämnar 1969 års Ferlin-stipendium till Sonja Åkesson på Nationalmuseum den 21 okt 1969.

För alla Ferlin-dyrkare blev det en högtidsstund på Brogårdsskolans aula när Ferlin-aftonen spelades upp med Rotaryklubbens och Nya Kristinehamns-Posten som lokala arrangörer. En fullsatt aula fick höra om Ferlin och av Ferlin initierat och vältolkat. Ett tacksamt auditorium visade sin uppskattning genom kraftiga applåder och var och en av de medverkande förärades en ros som synligt bevis på uppskattning och tacksamhet.

Ferlinvänner mötte upp till Stenhammarsalen. Bakom arrangemanget stod Ferlinsällskapet och Visans vänner i Göteborg. Publiken mindes Ferlin tillsammans med Ingegerd Granlund. Ferlindikter läste Eva-Lisa Lennartsson. Bengt Andersson, Toby Johansson. Kent Lampa och Solveig Susanne Löwenhard tolkade diktaren i toner. Inte bara Ferlindikter i olika former bjöds det emellertid i lördagsprogrammet. Sonja Åkesson fick lov att läsa egna dikter. Anknytningen till Ferlin är förstås att hon är årets Ferlinstipendiat. Hjälp med läsandet fick hon av maken Jarl Hammarberg.

Kvällens värd och konferencier var Gösta Andrén.

— Om en häst med sorgset öga ej blir vad han sitter på, det betyder strängt taget föga — han kommer oss närmare då. Var hälsad, alltså, elit bland publik: vi läppjar på minnenas vin och lyssnar till sånger och rim och lyrik av Nils Johan Einar Ferlin! — så löd slutraderna i *Knut Warmlands* välkomst-collage i Strandvägsskolans aula och därmed var tonen Ferlinafton i Filipstad anslagen. Fortsättning kom att handla om just det den skulle: Nils Johan Einar Ferlin, tolkad av olika människor, alla dock med det gemensamt att de bär Ferlin och hans diktning nära hjärtat. Aulan i Strandvägsskolan var i det närmaste fullsatt och behållningen — som oavkortad går till Ferlin-statyn i Filipstad — blev 2 600 kronor vari ingår intäkterna från reprisen i Kristinehamn.

Vykort till Nils-Magnus Folcke

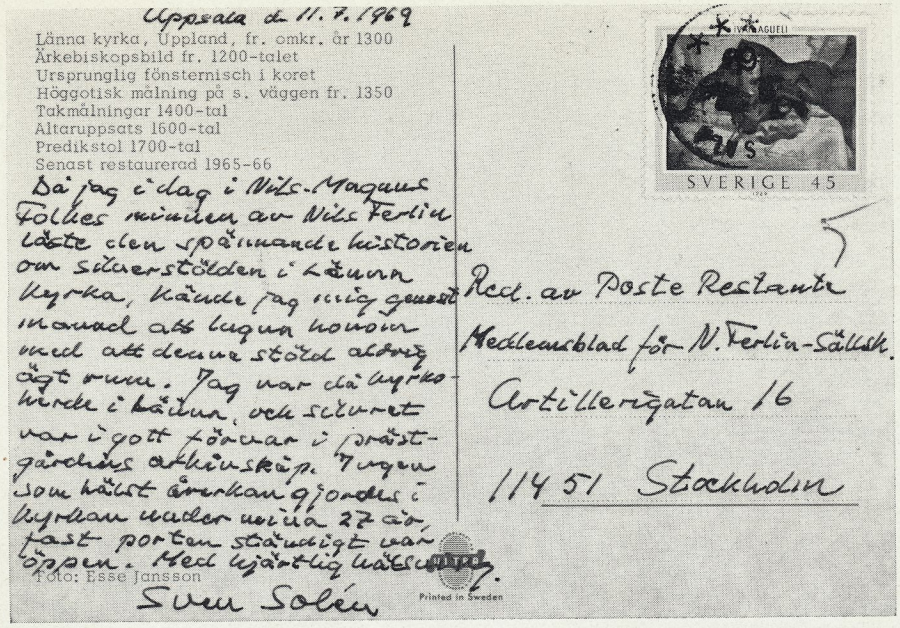

ÅRETS FERLIN-STIPENDIAT

Sonja Åkesson

SLAGDÄNGOR

med musik av Gunnar Edander

"stilen bär i sin ömt gråtfärdiga giftigt desillusionerande kraftfullhet starkt prägeln av Sonja Åkessons förmåga att ge ett svidande härligt humör åt förtvivlade lägen."

Karl Erik Lagerlöf i GHT

"Det är bjärta visor klippta ur vårt ljuva sextital men skrivna inte bara i vrede, utan med en ton av övergiven ömhet och uppriktig gråt, som gör dem både personliga och effektiva i sitt budskap."

Lars-Olof Franzén i DN

19:50 **2:a uppl. 3:e tus.**

tidigare utgivning:

UTE SKINER SOLEN
1965 19: 50

MAN FÅR VARA GLAD OCH TACKA GUD 1966 7: 50
Ett urval dikter valda ur författarinnans produktion 1957—1966.
tema/pocket

JAG BOR I SVERIGE
1966 22: 50 (med grammofonskiva)

PRIS 1968 19: 50
Collage ur veckopress och dagstidningar som avslöjar den svenska välfärdens klyschor och patentfraser.

Rabén & Sjögren

Sonja Åkesson årets Nils Ferlin-stipendiat

När årets Nils Ferlin-stipendium tilldelats *Sonja Åkesson* så bryts den långa raden av manliga lyriker som fått denna speciella utmärkelse. Och det kan ju vara på tiden?

Är då Sonja Åkesson en kvinnlig Nils Ferlin?

Naturligtvis inte, hon är rätt och slätt Sonja med en stor del av svenska folket, som i hennes fränt-vemodigt-upproriska dikter och prosor inte haft någon svårighet att känna igen sig själva och sina egna vardagar, sliten mellan trivialiteter och stunder av någon sorts ljuvlighet ändå. Under senare år har hon med sina böcker och sina collages tillsammans med maken Jarl Hammarberg — och inte minst genom hundratals framträdanden i föreningar och skolor, ute på arbetsplatser och annorstädes — nått en publik, som de flesta författare sannerligen får lära sig att undvara.

Hur detta gått till är inte svårt att förstå när man läser hennes produktion.

Många gånger är litteraturen förställning och konster, det ska gu' veta — men allt sådant är för Sonja totalt främmande. Hon har erfarenhet, hon har bultats och knådats av tillvarons jävligheter, men hon har stått upprätt — och vad viktigare är: hon har haft kraften och förmågan att i text rapportera om *lägena.* "Strålande dikter — Nej så fan heller", heter en bok som hon gav ut tillsammans med Jarl 1967. Jarl hade något år tidigare så när hamnat i fängelse för att han tillverkat parollen "Vägra döda/vägra värnplikt" och hängt upp ett plakat med den texten i ett konstsalongsfönster i Stockholm. Så farligt var det då, sedan dess har visst klimatet ändrats en del. Sonja har varit ordförande i Värnpliktsvägrarnas Riksförbund; helt i stil med hennes sätt att fungera — vi har ju inte kvinnlig värnplikt i det här landet! Nej just det . . .

Men en form av värnplikt praktiserar hon dagligdags i sitt sätt att fungera som konstnär. Hon går utanför genrerna, de intresserar henne helt enkelt inte. Varken upplevelse eller erfarenhet kräver sin speciella form när den ska föras över till papperet, till TV-rutan, till radion, till estraden, till grammofonplattan — eller i samtalen med 300 vetkåta gymnasister eller jobbarna i matsalen i en stor industri. Hon tar dom, hon tar ner dom — det kan jag garantera, som kamperat med henne vid en del tillfällen inför publik.

Hennes egen litterära produktion omfattar nu elva böcker. Tillsammans med Jarl har hon gett ut den förut nämnda "Strålande dikter" och i höst *Kändis* (Bonniers Gröna serie 9:50) och ihop med tonsättaren Gunnar Edander vishäftet Slagdängor (Rabén & Sjögren 19:50). Jag citerar en av de visor som kommer att stå sig; här första strof och refräng:

Det var en humla från Kumla
som for till Stockholm och rumla
och sen tillbaka till Kumla.

Och i Kumla förstårru
där har dom celler där som ingen
har sett maken till förstårru
och korridorer runtom runtom
förstårru
för vakterna ska ha motion för-
stårru
för vakterna ska ha motion för-
stårru
(Tvätta sig och skita är tillåtet
alltså)

Undras mig om icke Nils Ferlin skulle ha stormyst åt den sortens.

Sonja är född på Gotland 1926, men sedan lång tid bosatt i Stockholm. Hennes första bok, *Situationer,* kom ut 1957 och sedan har det alltså gått raskt undan med dikter, noveller och prosastycken. Riktigt på allvar slog hon igenom med *Leva livet* 1961, eftertryckligt befästat med de täta diktböckerna *Husfrid* 1963 och *Ute skiner solen* 1965. *Pris* från 1968 svider säkert fortfarande i skinnet på många av våra operatörer och operatriser, de som menar sig veta vad vi ska "konsumera" av bjäfs och tjafs och smörja för att vara riktigt fullgoda ledamöter av folkhemmet. Där hade hon klippt och klistrat ihop en bok, som till 99 procent bestod av citat ur våra allra som vardagligaste veckotidningar och andra kulturorgan. Resultatet var nästan överväldigande. Mot dumheten och passiviteten slåss man förgäves, tror många — men jag tror inte att det är så. Om någon lyckas att tillräckligt klart artikulera sig, att i det rätta ögonblicket ge den rätta signalen, då finns det förutsättningar att nå kontakt och att påverka. Ty självklart vill dikten nå just kontakt och just påverka, kanske inte för att stämpla in oss alla i en meningslös behovscirkel av *högre* värde — (vem bestämmer sådant!), men för att ge åt var och en förmågan att se sig själv och sin situation i samhället.

Det skulle låta idiotiskt att säga, att Sonja "ömmar" för kvinnorna. Det gör hon inte alls, hon vill inga gränser ha mellan manligt och kvinnligt. Vem i denna världen klarar sig utan den andra — den andre! Om inte folk efter 2000 års kristendom i Västerlandet vore så förbannat inbilska och proppade av tabun, så skulle vi leva lättare och friare. "Man får tacka gud och vara glad", skriver Sonja! Hennes gud är en ganska hygglig farbror, som överser med det mesta av de dumheter vi ställer till med för oss själva och för andra.

Sonja Åkesson är välkommen och välförtjänt medlem i kretsen av Nils Ferlin-Sällskapets stipendiemottagare.

Stig Carlson

NILS FERLIN

Ack, jag är väl ännu röd,
ännu röd om kinden —
fast jag är ett visset löv,
visset löv i vinden.

32 Aar ukendt. 12 Aar berømt ... Det er Nils Ferlins Løbebane indkapslet i den saakaldte Nøddeskal.

EN NY DIKTARE . . . EN NY DIKTARE . . . EN NY DIKTARE . . .

Berømmelsen begyndte 1930. Da stod denne Nyhed at læse med sensationsstore Bogstaver paa "Dagens Nyheters" Løbesedler Landet over. Det er sjældent, at en Digter kommer paa Bladenes Løbeseddel. Enten skal han være død mange Aar gammel efterladende en hyldefuld Række klassiske Værker, eller ogsaa skal han have begaaet et Rovmord eller lignende kriminel Handling. At en Digters D e b u t lanceres som en opsigtsvækkende Nyhed . . . Det er vist hverken sket før eller senere. Nils Ferlin er den store Undtagelse. I dette som i saa meget andet — inklusiv Digtning, Løbebane og Person . . . "Mitt hjärta är hett som en masugn och kallt som ett fattighus . . ."

At han kom til at debutere som Digter skyldes — en ren Tilfældighed. En af de lykkelige. Men den var ca. 6 Aar om at blive til Virkelighed. En haandfuld af hans Digte var, via en Svoger, havnet hos dennes Ven, Karl Asplund.

En Aften i 1930 fik Karl Asplund Besøg af sine Digterfæller Gunnar Mascoll Silfverstolpe og Sten Selander. De faar fat paa Manuskriptbunken. Der er allerede gulnede Papirer imellem, som daterer sig fra 1924 . . .

De læser, deklamerer, forundres, begejstres. De læser om og om igen . . . Jo mere, de læser, jo mere entusiastiske bliver de: H e r e r j o e n n y, e n n y o g v i r k e l i g s t o r D i g t e r!

Herregud hvor skønt, at der endnu kan fødes nye Digtere, at de gamle, slidte Ord igen kan klinge nye. Hvor vidunderligt, at Livet efter saa mange Tusinde Aar alligevel kan afspejle sig i et Digtersind med nyt Lys og nye Skygger . . . Sten Selander er Fyr og Flamme. Han pakker Arkene ind, gaar til Bonnier, faar Bogen antaget med det samme. Kort efter ligger den i Boghandlen med den noget triste Titel: "En döddansares visor".

Debuten bliver intet mindre end en Sensation.

En Storkritiker skriver: "Så säker på att vi fått en ny och riktig poet som man blir av Nils Ferlins debut, är man mycket sällan". Ogsaa Anders Österling, Svenska Akademiens nuværende Sekretær giver ham Æstetikens blaa Stempel: "Nils Ferlins dikthäfte uttrycker något äkta, ett lynne för sig, en livsstämning".

Rundt omkring sammenlignes med François Villon, Lucidor, Brecht, Bellman og Fröding. Og det bemærkes: Det er ikke en ung Mand, der giver Løfter. For han er allerede en fuldendt Digter.

Se på mej, maskarnas like.
Herre, jag ber dej ju blott,
lär mig att älska ditt rike
och bära de dagar jag fått.

Havde ikke Tilfældighedernes Spil ført det gamle Manuskript ind i Forlagets Kontorer, var det muligvis aldrig kommet der . . . Nils Ferlin selv havde knappest taget sig sammen til det Skridt. Endnu i Dag, paastaas det, maa hans Venner tømme hans Lommer for at redde Digtene fra Undergang. Han var allerede den Gang Boheme. Og han er endnu i Dag paa sin Berømmelses Tinde Sveriges største Boheme . . ." Vi skålar för den dag som är och litar på Vår Herre . . ."

Da Studenterne i 1941 skulde udvælge den værdigste til Sveriges store Digterpris. Fröding-Stipendiet (der uddeles for 5 + 2 Aar), saa blev Hjalmar Söderberg den udvalgte. Men 3 Stemmer — kun 3 Stemmer — efter, kom Nils Ferlin.

Nu er han valgt.

Hvad har han faaet udgivet i det Dusin Aar, hans Navn har været kendt? Produtionen er ikke stor. Den indskrænker sig til 4 Digtsamlinger. Digtene er udkommet med Aars Mellemrum, og de indeholder kun faa og smaa Digte. Men naar vi læser et, saa gælder det for. ti . . .

Der er Debutbogen fra 1930: "En döddansares visor", "Barfotabarn" fra 1933, "Goggles" fra 1935 og "Tio stycken splitternya visor tryckta i år" fra 1941.

Flere af Digtene vil blive staaende i svensk Litteratur. Mange citeres af de unge, der kan dem udenad, en Del er allerede rykkede ind i Skolernes Lærebøger, og enkelte er blevet læste fra Prædiken-Stolen.

Tonen er særegen, ny, drilsk og indsmigrende. Tankerne maler med svovlsyreætsende Ironi og blideste sensibel Ømhed. Billederne er hentet overalt, — fra Bibel till Ølknejpe . . .

Guds ögon stirra på en glädjeflicka,
en hallick och en disponent i pilsnerdricka.

Selv ved han ikke, om han er "munk eller dynamitard". Han hører ikke till noget Parti, noget System, nogen Gruppe eller nogen Klikke. (Et Held for hans eventuelle Modpart!) Han er Ven med Glasset, fortrolig med Døden, Uven med al Forlorenhed, Selvgodhed og Bedsteborgerlighed. Hans Hjerte banker for dem, det gaar ilde:

Men dessa de mycket fattiga,
dem gör det mig ont att se,
De får aldrig ett bröd från
Frälsningsarmén
och aldrig ett ord i Clarté.

Han har Rod i det gamle, naturlige, naive, han stammer fra en lille Värmlandsby. Men han er Dus med det moderne, kunstige og hæsblæsende, og han driver om i en Hovedstad.

Han er en Versenes Chaplin, der altid uomklædt spadserer gennem Landskaber og Selskaber bærende sin Hat, som han vil, svirpende med Stokken efter det, der rager op og irriterer paa Vejen frem, men høfligt undskyldende, naar han har lavet for meget Urede med sin frejdige Frimodighed.

Han er en Versenes Arosenius. Samme Slags krydrede Blanding af Drøm og Satire, som Arosenius skabte med sine Akvarelpensler, frembringer Nils Ferlin med sin Fyldepen. Hvis han har husket at fylde den, inden han sætter Pennen paa Papiret. For det er desværre ikke altid Tilfældet.

Han har set Livet fra Grøftekanten, Redaktionsstolen, Pladsen bak Maskinen, Skibsmasten, Scenen og Schlagerdigterens Klaverstol. Er der Blæk i Fyldepennen, kan hans Livssyn koncentreres i et lille, moderne Bajadsvers:

Sprattla Pajazzo,
sprattla i clownernas vals.
Döden sin lasso
svingar i ring mot din hals.
Vinande, visslande — nu! — går den ut.
Sprattla Pajazzo: pjäsen är slut.

Vil man opsøge ham, opstaar Spørgsmaalet: Hvor bor Nils Ferlin?

Selvfølgelig staar han ikke i Adressbog eller Telefonbog . . . Og ingen, man spørger, ved egentlig hvor han opholder sig. En energisk Efterspørgsel bringer En paa Sporet. Man har læst i en Avisnotis for nogle Maaneder siden, at han er blevet overfaldet i sin Gadedør . . . det var Mäster Samuelsgatan Nr . . . Tak for det! . . . Af Sted . . .

Ejendommen ligger i det gamle Stockholm. Den har kendt bedre

Dage. Forhenværende repræsentative Herskapsdøre er oversaaet med tegnestiftfæstnede Visitkort, der viser, at mange Enkeltpersoner (respektiv dobbelte) har occuperet Lejlighedernes Helhed og delt dem up i Klubrum. Og Dørenes koparrede Træflade af ofte indsatte og fjernede Tegnesøm, viser, at Lejer-Trafiken ind og ud er livlig.

Men der er ingen Nils Ferlin.

Han er flyttet for ca. et Par Maaneder siden.

Hvorhen? . . . Det, er der ingen, der ved . . . Tilfældet kommer igen til Hjælp. Det viser sig, han bor nede i et lille Hotel paa Drottninggatan.

Klokken er 21 . . .

— Om Nils Ferlin er hjemme? Pigen smiler. Nej, han er gaaet ud forlængst.

— Om det kan lønne sig at vente?

Smilet bliver endnu kraftigere. Det synes at sige: Vil Herren da overnatte her?

Tror De, jeg træffer Nils Ferlin i Morgen tidlig?

Ja, — — — efter Kl. 12.

Tror De ikke, han er gaaet ud før?

Men saa smiler Pigen et stort svensk Smil, der i ordret Oversættelse lyder: Nej, saa sandelig. Det garanterer jeg for!

Og ganske rigtig. Nils Ferlin er ikke gaaet ud Kl. 12. Han sidder paa Sengekanten. Fuldt paaklædt. Med Overfrakke paa. Dog uden Hat.

— Sid ned, siger han, og skænker et Glas Øl . . . Ja, jeg er lidt træt . . . Jeg har ikke været af Klæderne i Nat . . . Først havde jeg Oplæsning af egne Digte . . . Saa endte vi i en Kælderbeværtning... Senere gik en Del med hjem. (Hjem, det er h e r. Hotelværelsets lille Gulvflade er for 7/8 dækket af en Seng, et Natbord, et Skrivebord og to Stole.)

Hans Haar løber ned i Panden som en Pilespids og stritter vildt bagud og till Siderne. Han bærer ligesom et Pindsvin paa Hovedet. Han er mager og furet. Øjnene, der ligger langt inde under den kantede Pande, lyser blaa. De bliver skarpe og faste, naar de fikserer En. Men de bliver drømmende og indadvendte, naar han tænker tilbage. Tøjet grønligt. Skjorten er brunlig. Slipsen ubestemmelig. Hans Tankers Form er ulastelig. Han lægger mere Vægt paa Ord end paa Klæder.

Pilsnerne paa Natbordet danner tæt Geled . . . Nils Ferlin er hoppet over alle Formaliteter. Det er en Selvfølge, at vi er Dus . . . Jo da, jeg skal fortælle dig lidt om mit Liv . . . Data husker han daarligt, Digtene perfekt.

Født 11/12 1898 i Karlstad i Värmland... 16 Aar gammel Realskoleeksamen... Min Farfar var Præst... min Far Redaktør... Han døde, da jeg var 9 Aar gammel... Men det var min Moder, som in-

teresserede sig for Litteratur... Hun havde saa mange dejlige Digtværker... ogsaa H. C. Andersen... Jeg skulde have et Job... Kom ud at sejle med Skoleskibet Rydberg... Kom derefter paa Sejlskibe, der gik till Danmark... Sejlede Træ till Aarhus... Hentede Cement hjem fra Aalborg... Stak en Dag af fra Skibet... Arbejdede i 8 Maaneder paa en Øksefabrik i Lyngby... Mindes med Glæde Tiden i Danmark... Se, saadan svang vi Hammeren... (Nils Ferlin springer op, og hans lange og stærke Krop gør de rigtige Bevægelser) 10 ½ Time om Dagen... Hver Fredag, naar det var Lønningsdag, sang vi denne her: "Der er ikke længe mellem Snapsene"... Det var der heller ikke... Resten af Ugen levede vi af — at sælge tomme Flasker... Og vi levede godt!... Senere blev jag elektrisk Montør... Journalist... Grøftegraver... Vagabond... Jeg har prøvet lidt af alt... Saa var der nogen, der hørte mig læse Vers. De syntes om det... Jeg fik Friplads paa Elin Svenssons Elevskole... Herfra blev jeg puttet ind paa Scenen som Statist... Egentlig elskede jeg Verset, men foragtede Skuespil... Nu blev jeg Skuespiler... Saa skrev jag Coupletter... Det syntes jeg var morsomt... Men Behovet var større for smægtende Skønsange... Leve skulde jeg jo...

Saa skrev jeg sentimentale Sange om Elskov, Guld og alt det der...

Men for mig selv skrev jeg, de Vers, der faldt mig ind, naar Inspirationen kom over mig... De laa i en lille Pakke, indtil min Svoger saa dem og viste dem til sin Skolekammerat Asplund en gang i 1930.

8842 meter,
8843 meter!
stadigt närmare gud,
lyfter sig människan,
den obetvingliga människan,
och kastar cigarrettstumpar
ner på Edelweissen.

— Hvor mange Eksemplarer er dine Digte trykt i?

— Lad mig se... foreløbig 19000 Eksemplarer.

— Hvad vil du gøre med Fröding-Stipendiet?

— Forsøge at leve af det — — — for Eksempel en Uge, siger Ferlin

med et skævt Smil, der har Besvær med at trække i Alvorens skarpt markerede Drag... Tys, tys! ! ! tilføjer han og raderer sine Kommentarer ud med nogle Haandbevægelser i Luften... Man maa jo ikke være utaknemlig. Den gang, det blev indstiftet, var Legatet vist paa 2000 Kroner, og Priserne var smaa. Nu er Summen vist kun 1200 Kronor, og Priserne store.

Ferlin ruller sig en Cigaret. . .

— En Digter bør egentlig have et fast Arbejde ved Siden af, eller en Formue stor nok til at kunne leve af for at kunne være rigtig Digter . . . Eller ogsaa . . . hvis Sta-

ten lægger Vægt paa god Digtning og regner den for en samfundsnyttig Værdi, saa bør den understøtte Digtning ordentlig . . . Iblandt kan man skrive et fuldendt Digt paa 5 Minutter, iblandt kan man gaa svanger med det et halvt Aar, inden at man selv synes, det bliver, som det skal være . . . Selvfølgelig kan man rable Ting af sig paa Bestilling, men det er jo ikke det helt rigtige, det værdifulde . . . Det er frygteligt for en Digter at være tvungen til at afleverere noget halvfærdigt, noget man selv føler, kan blive meget bedre, blot fordi man staar og skal bruge Pengene . . . Det er sjældent, at man kan vende tillbage til et allerede trykt — kun halvfærdigt Digt — og gøre det helt rigtigt senere. Man kvier sig ved at se det igen . . . Og saa risikerer man ogsaa, at andre i Mellemtiden løber med det gode i Idéen.

Jeg har nu ikke talt paa egne Vegne kun, men for Digtningens Kaar i al Almindelighed. . . Men selvfølgelig har jeg Eksempler selv... Saadan kan det gaa: Jeg sad en gang nede paa "Pilen" og spiste og drak og skrev . . . Jeg havde faaet Idéen til et af de Digte, der nu regnes til mine bedste . . . Digtet blev skrevet fluks . . . Men et Par Linier kunde jeg ikke rigtigt faa

færdig, som jeg følte, de skulde og burde være . . . Jeg satte et Par foreløbige Linier ind og sad og grublede videre . . . Saa lidt senere skulde jeg betale og gaa . . . Der var ingen Penge i Lommen . . . kun et omtrentfærdigt Digt . . . Jeg gik till Telefonen og ringede till en Redaktion, at hvis de sendte 25 Kroner straks, skulde de faa et godt Digt. Men de maatte ikke trykke det, førend jeg havde leveret et Par nye Linier till Erstatning for de

markerede . . . Pengene kom pr. Bil . . . Digtet blev afleveret, men min Betingelse glemtes. Og Digtet blev trykt i sin ufuldstændige Form . . . Det skar mig i Hjertet... Senere er det blevet rettet . . . Men Digtere burde aldrig behøve at tænke paa Penge . . . Nu faar jeg snart mere for et enkelt Digt till en Avis, en jeg før fik lidt for en hel Digtsamling . . . Alligevel . . . Man burde aldrig offentliggøre noget, før det kan komme fuldt udarbejdet i en Digtsamling.

Han var en så liten och klen artist
att han kände sig mer än lovligt trist.
Då satte han sig vid sin Faber 2
en vacker afton och skrev som så . . .

— Hvor kan det egentlig være, at der er saa lidt om Kærlighed i dine Digte?

— Maaske fordi jeg som Schlagerdigter skulde skrive 10.000 Rim om Kærlighed . . . Maaske ogsaa fordi jeg ikke rigtig tror paa den store Kærlighed. Nej, jeg tror ikke paa de store Ord . . . Saa du ikke Digter X X. . . Han skrev et stort Værk tilegnet sin Frue, et glødende Baal af Kærlighedsdigte. Men endnu inden Bogen kom ud af Pressen, kom hun ud af en fremmed Mands Arme . . .

— Hvad tror du paa?

Ferlin svarer ikke. Han tømmer sit Glas Øl.

— Man har aldrig rigtigt kunne placere dig — trods de mange Forsøg. Hvad mener Du selv? Er du egentlig Alvorsmand eller Humorist?

— Hvad er Forskellen? . . . Kan man være det ene uden at være det andet? . . . Jeg hører til dem, der synes, at Solen burde skinne om Natten . . . Saa er der jo mest Brug for den.

— Man har jo ogsaa allerede skrevet Bøger om din Stil . . . Hvordan arbejder Du egentlig? Bevidst eller ubevidst?

Det er svært at sige . . . Det lyriske melder sig vel nærmest som et musikalsk Indfald, der kommer af sig selv . . . Det satiriske er snarere som en matematisk Opgave, der skal løses . . . Saa gaar jeg med Stoffet i Hovedet 5 Minutter eller maaske et halvt Aar . . . Med et Sæt skriver jeg det Hele færdigt

ned paa Papiret . . . Saa skal det helst have Lov til at ligge nogle Maaneder og lagre . . . Naar man saa tager det frem igen, kan man se, om det er færdigstøbt fra Begyndelsen, eller om der skal files paa det.

— Din produktion er ikke stor...

— Hvis jeg havde gemt alt det, jeg har leveret paa Bestilling, saa vilde det naa hertil . . . (Nils Ferlin antyder en Stabel, der naar fra Gulvet op til Natbordets Overflade.) Ja, jeg har digtet Fødselsdagsdigte for Cognac, sentimentale Viser i Hundredetal og Bunker af rene Konditorvers . . . Man skulde jo leve . . . "Det är en ren formalitet för mången att han dör."

Det banker paa Døren og "Nisse" faar travlt . . . Der er en fattig Kvinde, der kommer for at faa Hjælp af ham, der altid gerne hjælper andre.

Næppe har han sat sig igen, saa kommer Josef Briné stormende som en Fanfare. Briné er hans Komponist-Medarbejder og Ven . . . Han møder up for at give "Nisse" Brød, Smør- og andre Rationeringskort, som han har hentet for Ferlin og for at hjælpe ham til rette med dem. Nils Ferlin stirrer fortfærdet paa Kortenes Mysterier og lader dem opgivende glide ned i de nærmeste Lommer.

— Man kan ikke rigtig blive enig: Er Du paavirket af Bellman, Lucidor, Fröding, Karlfeldt, Dan Anderson eller . . .

— Vel af dem allesammen og mange flere . . .

— Læser Du egentlig Bøger?

— Nej!

— Hvem sætter du højst?

— Fröding.

— Skal du ikke pakke?

— Det haster ikke . . . Nu gaar vi over paa "Tennstopet" og drikker lunch . . .

— Du har vist ikke mange Illusioner?

— Nej, det er derfor, jeg digter dem!

Då får man dikta att man är fri
och att man dansar i solen
— fast i ett enformigt rimmeri
man sitter hemma på stolen.

Ur Soc.Dem. 1942
Intervju med Nils Ferlin
av John Fraenkel

Ferlin – en inneboende

Nu en scen: Nils Ferlin sitter med hängande armar och ryggen i krum, medan skymningen rullar sitt dunkelljus som en valsmelodi kring hans rum. Där sitter han — och gäspar — och hans hjärta är sjukt och nervöst. B-rr — han är som en inneboende — han hyr ett möblerat rum.

Vi känner igen scenen från hans dikt *En inneboende.* Det är en underbar dikt och en underbar tolkning av en främlingssjäl i en ogästvänlig omgivning. Ferlin kom sällan sams med sin miljö — liksom flera andra stora poeter. De sökte och sökte, men fann aldrig det liv och den miljö som till fullo representerade allt deras heta hjärtan längtade.

Men varför? Om vi anlägger ett cyniskt betraktelsesätt på problemet, kunde vi avfärda det med orden: de var blott dömmare, de var blott ofullgångna *riktiga* samhällsexistenser.

Men så skall vi inte resonera. Vi skall beundra dessa människor, dessa individualister, dessa genier.

Och dom pratade om Ferlin i huset där han bodde — om att han varken såg eller hörde. Men vinden hörde han, och suset i almen utanför fönstret — och en fågel såg han som irrade långt bortom hank och stör.

Värdinnan fyllde varenda tum av hans rum med bilder och tänkespråk. Hon var mäkta religiös. Det var också Ferlin — fast på sitt sätt.

Jag gäspar — värdes förlåta,
mitt hjärta är sjukt och nervöst,
jag löser en korsordsgåta
som ännu ingen har löst.

Vi bör inte tolka innebörden i orden "som en inneboende" alltför precist. Han var inte bara inneboende i uttryckets egentliga bemärkelse, utan fastmer inneboende i världen. Han var inhyst i ett livsmönster som inte passade honom. Och det har vi förnummit — känslan av att vara inhyst, av att vara inneboende. Man betalar ett pris för sitt liv per månad. Man bor här på jorden. Bara man betalar som alla andra går det en väl i händer. Men om man kommer efter med hyran börjar det krångla till sig. Då vill världen (inte just värden) vräka en.

Så tolkar jag Ferlins dikt ur samlingen *En döddansares visor.* Den förtonar i orden:

Jag är som en inneboende
som fryser jämt i sitt rum,
och jag är som en dåligt pressad
växt
i ett herbarium.

Vi alla är pressade växter i ett stort herbarium som kallas Sverige. De flesta är gott tillplattade och stadigt fästa vid bladen — men en del slokar, en del spjärnar emot: hos dem finns mycken sav i tunna ådror kvar.

Och vi lider. Vi är inneboende, och vi tål inte värdinnan. Hon är för trångsynt. För teknokratisk.

Ömheten är viktigare än tekniken. Kom ihåg det. Ferlin visste det, och många med honom. Låt hans dikt bli ett bålverk för den fria, lyckliga men trots allt egendomslösa människan. (Ty också värdinnan eller värden är på sitt sätt inneboende).

Skymningen rullade sitt dunkelljus som en valsmelodi kring hans rum. Han var som en inneboende.

Anders Bergsten

Stig Carlson:

Till odlarens minne

Ragnar Oldberg in memoriam

I

Lång är odlingens dag i motspänstig
jord,
stupande brant mot sitt fall.
Odlarens blick är fästad vid mullen
där allt levande alstrande ångar
i livsprocessernas rytm.
Rätar han ryggen, skuggar med
handen för ögonen
och fäster blicken i ett avlägset
fjärran —
målet skymtar kanske bortom skogs-
randen
där framtiden tar vid,
icke som ett lyckans rodnande land
men som ett fäste för mening och
kunskap.

II

Stunder med vännerna —
vilka dårskapers fröjdsamheter i
kvällsskenet
då orden droppar förtänksamt
kring vardagsknog som varvtals
skjuts undan
för gröna visioner i förlantligade
städer.
Skrapet av tunga stolar mot golvet
vinet som gnistrar i glasen
och en rökslinga från cigarr-
cigarretten
svävar under taket
medan rösterna blandar sig till en
mäld
av det agrara och sakrala.
Fram för nya perspektiv!

III

Ljuset blåses ut och vi stänger för
kvällen för livet.
Vännerna drar hem till sitt. Det
kylnar
och mörkret sjunker ner mellan
träden.
Någon bryter upp från platsen vid
bordet
går ut i natten där evigheterna töms
och meningarna löses upp och
förflyktar.
Saknad och svårmod
följer ekot av den förtrogna rösten
och länge känner vi handslagets
värme
och minnes hur odlaren talade
om den frihet som bara kunskapen
ger.

Märkligt möte med Nils Ferlin

Helt nyligen hörde jag berättas om ett märkligt möte, som örebroredaktören Erik Sollerman en gång upplevde under en tågresa. Den han mötte var Nils Ferlin, den folkkäre skalden från Filipstad.

Sollerman är lärare vid Örebro Missionsskola och tillika redaktör för Örebromissionens tidning, i vars spalter han mycket talangfullt behandlar inte bara religiösa skeenden utan också allmänna kulturföreteelser i vår tid. Sollerman kallas ofta som talare till riksmöten och konferenser — och nu satt jag, berättar han, på tåget mellan Göteborg och Örebro. Framför mig vid fönsterbordet satt en till Sverige återvändande svenskamerikan från Chicago. Vi hade mött varann i restaurangvagnen och börjat samtala. Vårt samtal rörde sig mest om kyrkan därborta, hur den haft stor framgång, men vi kom också in på "de våra därute" och deras situation utanför kyrkan. Som de flesta svenskamerikaner talade min nye bekantskap med eftertryck om hur lätt man kunde tjäna pengar hos Onkel Sam. Jag fick höra om mr. Jansson och mr Swansson och alla de andra — hur väl det gått dem. Hur mycket dollar de lyckats samla.

Bäst vi satt där, upptagna av vårt samtal, stegade det fram en lång, gänglig man. Vi såg båda, att mannen tagit "sin bärsa", men han var fullt klar när han stannade upp framför oss. Så kom hans närgångna, uppfordrande fråga: "Har herrarna ingenting annat att tala om än pengar och framgång? Ser inte herrarna solnedgången och det vackra landskapet vi far igenom?"

Vi såg skuldmedvetna på varandra, men vi ville inte ge oss i samtal med den okände, som verkligen läxat upp oss. När vi strax efter det som hänt kom till en station bortom Skövde, steg min reskamrat av tåget. Nu satte sig vår "tuktomästare" på dennes plats framför mig. — Den där typen av människor, sa den gänglige, och pekade på den avstigande svenskamerikanen, är de värsta människor jag vet. Lagom religiösa och lagom egenkära, men framförallt så kära i pengar. De har just så mycket religion i kappsäcken, som passar dem och som inte tycks störa varken deras självviskhet eller borgerlighet. Men vad är ni för en? fortsatte mannen, och tog min hand för att betyga sin vänlighet.

Så fortsatte vi två att samtala med varann, medan tåget jagade vidare. Jag kom mycket snart underfund med att det inte var någon "vanlig buse" jag hade fått sällskap med. Vi pratade litteratur, författare, tidningar, men först och främst religion. Jag förstod, att jag hade en sökande, kämpande människa framför mig — även om min nye bekantskap luktade sprit. När vi kom till Hallsberg, hade vi blivit så goda vänner, att han ovillkorligen skulle följa med mig till Örebro, fastän han löst biljett till Stockholm. Utan hatt, rock o. väska steg mannen av tåget för att fortsätta med mig. Jag anropade tågmästaren och bad denne ta hand om min nyvunne vän, som alltså hade sina tillhörigheter på stockholmståget.

— Åh, sa tågmästaren med glimten i ögat, honom får vi ofta ta hand om. Vet inte min herre vem det är? Det är *Nils Ferlin.*

Så tog vi farväl av varandra och jag såg honom aldrig mer. Men framför mig ser jag ofta en lång, gänglig herre och hör hans fråga: "Har herrarna ingenting annat att tala om än pengar? Ser inte herrarna solnedgången och det vackra landskapet? — Sådan var han, denne märklige bohem och folkskald, som gav oss en oskattbar lyrisk gåva.

Ferlins ungdom var som bekant stormig; hela livet igenom var han en särling och drömmare . . . — Ingenting gör jag således, skriver han i ett avsnitt han kallat: "Försök till självporträtt". Ingenting gör jag. Annat än ser. Och möjligen tänker. Ibland kan det inträffa så, att jag sörjer också. Mest sörjer jag över mig själv, men uppriktigt sagt tycker jag mycket synd om hela den övriga mänskligheten också. Vart har den tagit vägen? Och vad skall den ta sig till?

Så säger en människa, som inte brydde sig om pengar, men som såg solnedgången och det vackra landskapet.

Allan Thybell

Ord

När jag hörde radioapparatens prat med dess
riksomfattande spridning
sörjde jag att hans prosa var så
lättvindigt gjord.
När Nisse Ferlin tänkte skriva en stump i
Norrtälje Tidning
kunde han sitta en vecka och välja ord.
Ja, han kunde sitta från morgon till kväll och smaka
på språkets ord.

H

Kliv i klaradjungeln

Det var strax efter det "Barfotabarn" utkommit och folk hade börjat tala om en skald som hette Nils Ferlin. Så begav det sig att den nya stjärnan skulle ha en uppläsning på Högloftet, av egna dikter förstås. En lång otroligt mager person gled smidigt upp på tribunen, hostade belevat och spände ögonen i publiken. — Jag ska läsa några dikter av Nils Ferlin, alltså av mig själv, sa han med sonor, välmodulerad stämma. Publiken väntade andaktsfullt. Han stödde sina långa seniga armar mot bordets ytterkant och fortsatte: — Jag ska börja med den här . . . paus. Han vände sin hackspettprofil mot publiken och lät blicken tankfullt sväva upp mot taket som om han hoppats att någon vänlig sufflör skulle sitta hopkrupen bland taksparrarna. Ny paus. Publiken väntade fortfarande. Slutligen slog han i förtvivlan ut med händerna och utbrast: — Herregud! Finns det ingen här som har ett ex av Barfotabarn eller En döddansares visor på sig?

En sommardag stötte vi på Ferlin nere på Cosmopolite på Vasagatan. Skalden föreföll lätt irriterad, och då vi förhörde oss om anledningen svarade han: — Jag ska läsa på Blancheteatern i kväll. Går inte! Hes förstår du. Jag har lämnat sjukbud. I detsamma kom det telefon till herr Ferlin. Han viftade av flickan med en trött gest. — Det är Roeck-Hansen. Säj att jag inte är här. — Nej, det är Weyler Hildebrand. — Åh fan, sa Nisse och försvann i telefonhytten. Efter en stund återkom han slokörad. Följande samtal hade utspunnit sig: — Hejsan Weyler, hej, hej! — Tjänare Nisse, hur mår du? — Fint, ja lite fyllsjuk, men annars prima. — Vänta ett tag får du tala med Waldemar Dahlkvist. (Nisse hajade till, Dahlkvist var nämligen conferencier på Blancheteatern den sommaren). — Det var roligt att höra att du mår bra, Ferlin, hördes Dahlkvists röst. Vänta ett dag får du tala med direktör Roeck-Hansen. Ja, sen var det ju klippt. Nisse lovade helt beskedligt att infinna sig på teatern. Men därefter underkastade han sin toilett en kritisk granskning. Resultat: Kapital utplånades omedelbart av hjälpsamma bröder, varpå vi fick förtroendeuppdraget att följa Ferlin ur butik i butik för att inköpa: 1 st skjorta, 1 st slips samt ett par nya skor, vilka han på stället invigde med en eldig gigg.

På kvällen befann vi oss alltså på Blanche-teatern vid Ferlins sida och stunden hade kommit då Nalle Halldén lät blicken sökande gå ut över publiken, tills han "överraskad" studsade vid anblicken av Ferlin. — Nej, jag ser att vi har Nils Ferlin hos oss i kväll — får jag kanske be herr Ferlin komma fram och läsa några dikter för oss? Under publikens sympatiska mummel och applåder steg herr Ferlin upp, äntrade scenen och intog en elegant pose mot flygeln. — Tja, det är ju mycket trevligt med såna här improvisationer, sa han. Men faktum är att det är lögn och bedrägeri allt-ihop. Jag är engagerad av direktör Roeck-Hansen med 25 kronor per kväll. Och nu ska jag be att broder E som sitter där — han pekade omsorgsfullt ut honom — han har böckerna i fickan är vänlig och lånar mig dem för jag kan ingenting utantill.

Under publikens hörbara munterhet reste brodern sig och överlämnade volymerna till Ferlin, och det måste man ju säga att om han kunde dåligt utantill så läste han så mycket bättre innantill.

(Publicerat i AT någon gång 1946).

Av Ulla Österberg.

Glimtar . . .

"På Novaja Semljas fjäll, i Ceylons brända dalar, varhelst en usling finns, är han min vän, min bror."

Så skaldade en gång på sjuttonhundratalet den varmhjärtade bohemen Bengt Lidner.

Orden kunde ha sagts av Nils Johan Einar Ferlin. Samma suveräna generositet fanns som en självklarhet i honom själv och i allt han skrev. Och han omsatte den också helhjärtat i praktiken, to the bitter end.

Vissa yttringar av den generositeten kunde väl te sig lite förbryllande ibland för den ovane. Om någon t ex mitt på dagen bjöd Nils hem till sig på kvällen, kunde det ju hända att skalden träffade en hel del gott folk under mellantiden och — som en helt naturlig sak — också inbjöd dem. Resultatet kunde bli lyckat, men det kunde också ta hus i helsike — mina vänner är inte alltid dina vänner och människor kan tyvärr inte alltid älska sin nästa.

— — —

En gång skulle min unga syster Sylvia ordna en fest. Hon bjöd Nils, ett par författare och konstnärer vi kände, inalles sex personer. Det skulle bli en liten utvald samling och hon gladde sig oerhört på förhand, lyste i spänd förväntan, drömde om att få "sitta vid Gamaliels fötter" och lyssna till visa ord. Hon dukade långbord i köket, ritade och dekorerade och den utvalda samlingen anlände. Man bänkade sig och alla var på strålande humör. Men då började dörrklockan ringa i ett kör och in strömmade, en efter en, en massa obekanta. "Hej! Är det här Nisse finns? Jaha, då har vi

kommit rätt. Vi är också bjudna. Hej!" Samlingen fördubblades i hast, men överraskningen var lustig och långbordet räckte till. Efter den första förlägenheten blev stämningen åter glad och god och steg snabbt i höjden. Frampå nattkröken blev den öronbedövande — en av de nytillkomna, en ung författare, hade kommit i väldig form. Sylvia fann det rådligt att be dem vara lite, lite tystare — det låg nämligen en sjuk människa i våningen intill.

Men då exploderade den unge författaren och läxade ilsket upp Sylvia, gav henne i bokstavlig bemärkelse en smällande örfil, solidariskt assisterad av sin kvinnliga partner.

"Vad är du för en borgarbracka, som ber o s s vara tystare??" skrek han. "Skäms du inte?"

Den arma Sylvia stod där med blossande kinder, mållös av häpnad. Det var ju inte precis vad hon väntat sig av kvällen. Men då kom Nils in i bilden, koncentrerad och laddad.

"Jaså, din drummel, är det så du behandlar en värdinna? Och det vågar du så jag ser det? Ut med dig! Ner på gården, din buse! Det här skall vi göra upp!"

Den unge, tuffe författaren såg onekligen lite snopen ut och lomade lydigt nerför trappan. Efter kom Nils i högsta hugg och nere på gården, i vinternattens mörker, klåddes författaren grundligt upp. Och därmed var saken utagerad och luften rensad — —

En gång kom en god vän till mig och hälsade på och hade Nils i sällskap. De var gamla kumpaner och var den dagen på strålande humör båda två. Tydligen hade de en dispyt på gång — vad den rörde sig om var svårt att få klarhet i, för de varvade sina argument i oändlighet, som man ju gör när man är glad i hågen och ingen av parterna vill ge sig. Till slut blev de emellertid så trötta av sina argumenteringar att de helt enkelt somnade, Nils på en matta på golvet och med en kudde under huvudet medan min gode vän bredde ut sig på dyschan i hela sitt majestät, vilket var ganska omfångsrikt. Jag var smal på den tiden, men mina försök att kravla mig in någonstans vid väggen misslyckades och jag satte mig i gungstolen. Där inväntade jag morgonen och slumrade till under säregen vaggsång. Mi gode vän snarkade grundligt och Nils skar tänder med eftertryck.

Jag vaknade när det var dags att sätta på kaffe och kavaljererna masade sig också upp. Men innan jag visste ordet av var båda försvunna. Det dröjde en god stund innan de kom tillbaka, men då lycksaligt triumferande. För min gode vän hade en jättehummer i näven och Nils en praktfull, jättestor, röd ros. Vi drack kaffe i allsköns trivsel och Nils läste sin senaste dikt, En dollar jämt?

— — —

Ja, läsa dikter av Nils Ferlin, det kunde Nils Johan Einar som ingen annan. Nedstämd eller på toppenhumör, spiknykter eller glad i hågen, alltid läste han lika mästerligt.

— — —

Jag glömmer aldrig den gång en målarinna och jag hörde några unga skalder plus Nils Ferlin läsa egna dikter i Borgarskolans lilla sal. De unga skalderna var blyga och läste med nedböjda huvuden, men tyvärr hördes det inte så bra. Målarinnan blev otålig och viskade: "Vad är det här? Man hör ju inte vad dom säger. Dom är förståss fulla, fy!"

Det var dom nu inte alls — jag hade träffat både dem och Nils i foajén och visste att de var spiknyktra. Nils kom däremot från en stor festmiddag — i toppform och glad i hågen. Han kom som slutnummer och läste — som alltid — suveränt med sin underbara röst och fina diktion. Och si, då sken målarinnan upp som en sol: "Ser du, där är en som kan läsa! Men så är han ju också den ende som är nykter".

Det finns ett par historier, som ger Nils Ferlin i ett nötskal. Den ena har en mycket nära vän till skalden berättat för mig. Och berättaren var även mycket god vän med den Klara-bohem och konstnär — målare, som också historien handlar om. Konstnären och hans hustru hade det trivsamt, men knapert. Hustruns förvärvsarbete var dåligt betalt och eftersom det på den tiden var snålt med stipendier och hjälp, måste han själv ofta sticka emellan med trädgårdsarbete för att hjälpa upp finanserna.

"Jag har alltid varit fattig", sa han till sin vän, "men, ser du, jag har trivts med det". Och det säger väl en hel del om den lille charmfulle idealisten.

Han fick emellertid en svår sjukdom och dog efter långt lidande. Hustrun var själv sjuk just då och de två nejlikor hon fick lagda på hans kista hade det inte varit så lätt att åstadkomma. Men vad fick hon och hela följet se när de kom till kapellet? Hela kistan översållad av liljekonvaljer, den dödes älsklingsblommor. Ingen fick veta vem donatorn var. Men vi vet det nu och att det var Nils Ferlin har läsaren redan gissat.

— — —

En annan minnesbild hör till det oförglömliga:

— — —

Det var år 1935, då drottning Astrid förolyckades i Küssnacht. Leopold räddades, som vi minns. Händelsen kommenterades livligt överallt, inte alltid i sköna tongångar.

Nils råkade sitta på en restaurang och hörde hur det tisslades och tasslades runt omkring, hörde sladdertungorna gå, illvilliga, elaka: "Asch, så klart att han gjorde det med flit, Leopold. Han ville bli av med henne naturligtvis. Hade förstås en älskarinna. Det är väl genomskinligt, sss".

Nils lyssnade en stund, blev vit av ilska, reste sig till slut i sin fulla längd, slog näven i bordet och röt med sin mäktiga stämma: "Nu håller ni käften om broder Leopold. Vem av er skulle vilja vara i broder Leopolds ställe just nu?? Svara den som kan?"

— — —

Det blev dödstyst kring sladderborden.

Greta Stave

Nya medlemmar i Ferlin-sällskapet

Allsing, Stig, direktör, Storbrons Herrgård, 680 82 Filipstad.
Almäng, Anna, fr., Edsviken, 630 30 Värml. Nysäter.
Andersson, Bo, läroverksadjunkt, Radhusgatan 49, 682 00 Filipstad.
Andersson, Elisabeth, fru, PL 8787, Röinge, 305 90 Halmstad.
Andersson, Lars, herr, Markbacken 25, 703 50 Örebro.
Andrén, Gösta, rektor, Hallstenshagen 25, 421 56 V. Frölunda.
Bark, Gun, fru, Limstagatan 13 b, 872 00 Kramfors.
Berggren, Arvid, advokat, Oskarsparken 2, 702 12 Örebro.
Bergh, D. W., herr, Edingsvägen 27, 451 03 Uddevalla.
Bergström, Elsie, fru, Blidbacka, 682 00 Filipstad.
Bjerned, Bengt, aukt. revisor, Villa Doremi, 430 41 Kullavik.
Björklund, Gustaf, kyrkoherde, Länna Prästgård, 761 00 Norrtälje.
Björneberg, A., herr, Eng.vägen 8, 971 00 Malmberget.
Blomqvist, Gurli, fr., Ålandsgatan 1, 411 32 Göteborg.
Bohman, Ruth, fru, Brandtvägen 5 a, 712 00 Hällefors.
Boman, Carl-Axel, herr, S. Storgatan 11, 575 00 Eksjö.
Brundin, Bengt, fil. kand., Egilsgatan 15 b, 753 35 Uppsala.
Carlson, Evert, herr, Floragatan 6, 761 00 Norrtälje.
Dahlqvist, Nils G., civ.ing., Hasselstigen 11 f, 352 43 Växjö.
Danielsson, Inga, fru, Fredbergsgatan 3 b, 414 65 Göteborg.
Dedorson, Lars, tandläkare, Notnäs, 685 00 Torsby.
Ek, Iris, fr., Tylögränd 1, 121 56 Johanneshov.
Ek, Jan-Erik, herr, Bygatan 39, 171 55 Solna.
Ekeberg, Sven-Åke, herr, Box 123, 280 22 Vittsjö.
Ellerås, Jan, herr, Stampgatan 68, 411 01 Göteborg.
Ericson, Birgith, fr., Trysénsgränd 10, 951 00 Luleå.
Eriksson, Tage, herr, Höglundagatan 39, 703 68 Örebro.
von Essen, Richard, studerande, Lundsbergs skola, 680 82 Lundsberg.
Fehrlund, Karl-Axel, herr, Börsåsvägen 3 e, 451 00 Uddevalla.
Ferngren, Holger, herr, Härjedalsgatan 20, 162 23 Vällingby.
Flodin, O., herr, Zederlundsg. 20, 591 00 Motala.
Fredlund, Reinhold, reklamman, Svartågatan 49, 121 59 Johanneshov 4.
Furuland, Lars, docent, Malma Ringväg 47 b, 752 45 Uppsala.
Garbert, Irving, kanslichef, Solgatan 2 a, 1 tr., 171 50 Solna.
Grundström, Helmer, författare, 910 67 Svanavattnet.
Gustavsson, Eric, herr, Simpbylevägen 16 c, 761 00 Norrtälje.
Guste, Sonja, fru, Kinmanssonsvägen 62, 126 55 Hägersten.
Hagberg, Sven-Gillis, herr, Visgatan 22 a, 703 72 Örebro.
Hansson, Nils G., stud., Bronsgjutargatan 56, 421 63 V. Frölunda.
Hassel, K. G., ingenjör, Murargatan 72, 603 60 Norrköping.
Hemre, Kerstin, fr., Ahrenbergsgatan 13 a, 416 73 Göteborg.
Hjärthner, Sara, fru, Asphyttevägen 6, 682 00 Filipstad.
Holmqvist, C. E., herr, Krokvägen 91, 122 32 Enskede.
Högbom, Birgit, fru, Norr Mälarstrand 66, 112 35 Stockholm.
Jansson, Bernhard, herr, Tranum, 530 50 Axvall.
Jerkman, Erik, herr, Glasmästargatan 26, 412 62 Göteborg.
Johansson, H., herr, Runda vägen 36 b, 161 36 Bromma.
Johansson, Karin, konstnär, Bergsundsstrand 47, 4 tr., 117 38 Stockholm.
Jönsson, Gabriel, författare, Sallerupsvägen 18 a, 212 18 Malmö.
Kalin, Mona, fr., Seminariegatan 6, 413 13 Göteborg.
Kampe, Gesa, läroverksadjunkt, Stenbrovägen 40, 611 00 Nyköping.
Karlsson, Seth, herr, Trotzgatan 59, 791 00 Falun.
Karlström, Bertil, herr, Ryttmästaregatan 96, 252 53 Hälsingborg.
Karp, David, direktör, Möllebo, 682 00 Filipstad.
Kolpe, Anna-Greta, fru, Parkvägen 11, 682 00 Filipstad.
Körner, Allan, herr, Dr Forseliusgatan 4, 413 26 Göteborg.
Lagergren, Tore, artist, Blasieholmstorg 14, 111 48 Stockholm.
de Lambert-Sarrazin, Eugén, greve, Balingsta Herrgård, 141 90 Huddinge.
Lindstrand, Arne, herr, Hemeströ, 280 20 Bjärnum.
Lindström, Margareta, fru, Vanadisvägen 3, 3 tr., 113 46 Stockholm.
Ljungquist, Lennart, herr, Kämnärsvägen 3 a 117, 222 46 Lund.
Lööf, Ingegerd, fröken, c/o Sahlström, Stångholmsbacken 38, 127 40 Skärholmen.
Mellquist, Sven, herr, 790 10 Korsnäs.
Neander, Christina, fru, Norr Mälarstrand 94, 3 tr., 112 35 Stockholm.
Nilsson, Pål-Egon, Olstorp, 260 91 Förslövsholm.
Nüth, Agneta, fru, Vegagatan 44 a, 413 11 Göteborg.
Ollfors, Anders, lektor, Radhusgatan 21, 682 00 Filipstad.
Olsson, Agnes, fil. mag., Villa Skogsbrynet, 660 22 Tösse.
Oskarson, Inger Louise, fr., Wallinvägen 8, 130 54 Dalarö.
Petersson, Henning, redaktör, Gräsvägen 12, 114 42 Huddinge.
Pettersson, Karl-Erik, herr, Svarvarvägen 12, 150 31 Åkers Styckebruk.
Rasmusson, Eric, direktör, G. W. Palms väg 1, 223 65 Lund.
Riddersporre, Lars B:son, fil. kand., Herrgården, 680 82 Lundsberg.
Rundblom, Allan, 1:e byråsekreterare, Poststyrelsens Utbildningsavd., Fack, 105 00 Stockholm.
Sandström, Gunne, herr, Varbergsgatan 115, 703 51 Örebro.
Sigtunastiftelsens Bibliotek, 190 30 Sigtuna.
Skantze, Greta, fru, Lundsbergs skola, 680 82 Lundsberg.
Sundvik, Ivar, redaktör, Sporrgränd 7, 126 57 Hägersten.
Tallberg, Ingrid, nämndeman, Trollbäcksvägen 33, 135 00 Tyresö.
Tolagen, Nils, herr, Tengvallsgatan 1, 703 47 Örebro.

Uggla, Hans, bergsingenjör, 680 90 Nykroppa.
Utterström, Lennart, fil. stud., Stora Tomegatan 5, 223 51 Lund.
Wadman, Erik, skog. lic., Fannydalsplatån 56, 131 00 Nacka.
Varenius, Axel, överläkare, Senderödsvägen 5 b, 252 43 Hälsingborg.
Wasstorp, Holger, redaktör, Miklagårdsvägen 12, 161 54 Bromma.
Wiechel, Anita, fr., Briggatan 1, 234 00 Lomma.
Wikström, K. A., herr, Klackerupsgatan 13, 302 51 Halmstad.
Witt, Carina, studerande, Smålandsgatan 4, 381 00 Kalmar.
Åby, Olof, herr, Sommarvägen 2 b, 611 00 Nyköping.
Örebro Stadsbibliotek, Örebro.

Ahlfors, Erik, herr, Ö. Förstadsgatan 35 b, 212 12 Malmö.
Algulin, Ulla M., Fr., Ankdammsgatan 5 e, 171 43 Solna.
Almér, Harry, tandtekniker Bergssundsstrand 9, 117 38 Stockholm.
Andreasson, V., Drevstagatan 49, 681 00 Kristinehamn.
Berglund, Hillie, rektor, Ö. Kanalgatan 4, 652 20 Karlstad.
Bergold, Alice, fru, Bergagatan 10, 752 38 Uppsala.
Bergold, Erik, herr, Bergagatan 10, 752 38 Uppsala.
Bernäng, Sven, inspektör, Spångbergsvägen 16, 682 00 Filipstad.
Birgerson, Mona, sekreterare, Tullhusgatan 20, 652 27 Karlstad.
Björklund, Hans, herr, Folkungagatan 98, 4 tr., 116 30 Stockholm.
Blomkvist, Roger, herr, Holländargatan 11, 111 36 Stockholm.
Bolmstedt, Ally, fr., Telegatan 7 e, 682 00 Filipstad.
Broström F., Engelbrektsgatan 2 a, 682 00 Filipstad.
Byberg, Christine, fr., Stampbrogatan 20, 681 00 Kristinehamn.
Bäckström, Agne, rektor, Bergmästaregatan 24 a, 791 00 Falun.
Carlsson, A. L., Linnégatan 1, 682 00 Filipstad.
Castelius, Sten, red., Norr Mälarstrand 94, 3 tr., 112 35 Stockholm.
Claesson, Kurt, herr, Grev Magnigatan 7, 114 55 Stockholm.
Cuyard, Marc, herr, Mästarbacken 43, 126 57 Hägersten.
Dahl, Birgit, fru, Gubbängsvägen 18, 122 45 Enskede.
Dahl, Nils Olof, herr, Gubbängsvägen 18, 122 45 Enskede.
Dahlgren, K., fru, Plintgatan 6 a, 3 tr., 653 45 Karlstad.
Delin, Birgitta, fr., Götaforsvägen 35, 124 30 Bandhagen.
Ebeling, M., fru, Grevgatan 49, 2 tr., 114 58 Stockholm.
Eckefors, L. Å., Granvägen 17, 702 21 Örebro.
Ekelund, Erik, Ekon. stud., c/o Grahn, Brålunden 8, 161 41 Bromma.
Eklund, Yvonne, stud., Polargatan 7, 7 tr., 121 47 Johanneshov.
Eksell, Olle, musikdir., Klockargården, 191 72 Sollentuna.
Engström, Thally, Snesta gård, Ludgo, 611 00 Nyköping.
Eriksson, Georg, musiklärare, Nordenskjöldsgatan 10, 413 09 Göteborg.
Ericsson, Ivan, herr, Essingebrogatan 12, 3 tr., 112 61 Stockholm.
Eriksson, Per, herr, Pl. 457 Upperud, 660 60 Molkom.
Falkvik, Margareta, fr., Rörläggarvägen 18, 161 46 Bromma.
Fark, Sixten, herr, Älvsjövägen 4, 125 34 Älvsjö.
Forsberg, Allan, byggmästare, Kastellgatan 23, 871 00 Härnösand.
Fredlund, Renü, fru, Svartågatan 49, 121 59 Johanneshov 4.
Fredriksson, Karin, konsulent, Sandbäcksgatan 9, 653 40 Karlstad.
Friman, Harriet, fr., Pl. 4152 Momossen, 533 00 Götene.
Grundel, Carin, fru, 681 00 Kristinehamn.
Grundel, Fredrik, köpman, Ängsvägen 6, 871 00 Härnösand.
Hagberg, Elsie, fil. stud., Spångbergsvägen 19 a, 682 00 Filipstad.
Hallberg, Victor, herr, Sofiagatan 64, 416 72 Göteborg.
Hallgren, Ingrid, fr., Rindögatan 4, 7 tr., 115 36 Stockholm.
Hallgren, Lars, herr, Mossgatan 219, 654 67 Karlstad.
Hansson, Marie, fil. stud., Solvändan 3, 431 34 Mölndal.
Hed, Lilian, fr., Pilhamns skola, 130 35 Ingarö.
Hedlund, Aina Maria, fru, Åsögatan 180, 116 32 Stockholm.
af Hellström, Christina, fr., Tölögatan 34, Helsingfors 26, Finland.
Hellström, Hugo, musiklärare, Hagagatan 16 c, 602 15 Norrköping.
Hennix, Göte, konstnär, Själagårdsgatan 6 a, 111 31 Stockholm.
Holm, Gertrud, fr., Danska Vägen 97, 416 59 Göteborg.
Hultman, Greta, fr., Hantverkargatan 50, 4tr., 112 31 Stockholm.
Hägge, Ester, fru, Asphyttegatan 12 a, 682 00 Filipstad.
Hörnquist, Gerd, fru, Torpgatan 8, 890 22 Alfredshem.
Ingelmo, Åke, herr, Oxelvägen 49, 2 tr., 130 12 Älta.
Jahnberg, Thomas, leg. läk., Prästbolsvägen 17 Lövnäs, 660 70 Hammarö.
Jansson, Inga-Britt, fr., Mariebergsvägen 2 b, 681 00 Kristinehamn.
Jansson, Svea, konstnär, Asphyttegatan 10, 682 00 Filipstad.
Jernström, Manfred, ing., Herrgårdsvägen 9, 680 71 Björneborg.
Jerström, Elsa, fru, Östermalmsgatan 68, 114 50 Stockholm.
Jerström, Jan, civilingenjör, Östermalmsgatan 68, 114 50 Stockholm.
Johansson, Anna-Lisa, fr., Nygatan 19, 652 20 Karlstad.
Johansson, Björn, herr, Tapparegatan 4, 981 00 Kiruna.
Johansson, Jan-Gunnar, herr, Oxelvägen 38, 2 tr., 130 12 Älta.
Juhlin, Alf, herr, Rålambsvägen 19, 112 59 Stockholm.
Jäger, Leif, fil. kand., Sydvärnsgatan 5 b, 653 44 Karlstad.
Kant, Ingrid, fru, Köpenhamnsvägen 11 b, 5 tr., 217 43 Malmö.
Karlsson, Alva, fr., Birger Jarlsgatan 107, 3 tr., 113 56 Stockholm.
Karlström, Bertil, herr, Ryttmästaregatan 9, 252 53 Hälsingborg.
Kolbe-Dobrowolny, Elfriede, pianist, Vattugatan 10, 4 tr., 111 52 Stockholm.
Sanbart-Krüger, May, fru, Regeringsgatan 77, 111 39 Stockholm.
Lagerstedt, Lolan, fr., Skebokvarnsvägen 321, 124 36 Bandhagen.
Larsson, Curt, herr, Tövädersgatan 15 b, Uppsala.

Lenngren, Ingegerd, fr., Ejdergatan 9, 416 68 Göteborg.
Liedtke, Eva, fru, Glanshammarsgatan 195, 124 46 Bandhagen.
Lindberg, Cecilia, fru, Svärdlångsvägen 54, 121 72 Johanneshov.
Lindberg, Nina, stud., Svärdlångsvägen 54, 121 72 Johanneshov.
Lindeberg, Sture, musikdir., Molkomsbacken 28, 123 47 Farsta.
Lindgren-Björkström, Wera, fru, Pl. 256, 660 60 Molkom.
Lindqvist, Ebba, författarinna, Högdalsgatan 15, 431 39 Mölndal.
Lindquist, H., herr, Alströmergatan 32, 112 47 Stockholm.
Lindahl, G., Timmermansgatan 22, 116 49 Stockholm.
Löwenhard, Susanne, vissångerska, Källsprångsgatan 2, 413 20 Göteborg.
Löfgren, Sigrid, fr., Järnvägsgatan 3, 682 00 Filipstad.
Malling-Önnerberg, Berta, kompositör, Tomtebogatan 13, 113 39 Stockholm.
Malmström, K. H., Hallvägen 11, Johanneshov.
Modén, Gunnar, lantbr., Henstads gård, 655 90 Karlstad.
Molin, Margaretha, odont. kand., Stipendiegränd 6 b, 902 40 Umeå.
Nilsson, Bertil, Bävernsgränd, 753 23 Uppsala.
Nilsson, Bror, Platensgatan 15, 582 20 Linköping.
Nilson, Lennart I., Solviksgatan 30, 1 tr., 653 42 Karlstad.
Nilsson, Zara, fr., Kungsgatan 30, 1 tr., 733 00 Sala
Norlén, Håkan, Radhusallén 31, 161 37 Bromma.
Olme, Elis, Pl. 850 b, 597 00 Åtvidaberg.
Olofsson, Jane, Pl. 8616 Arendal, 417 91 Göteborg.
Olofsson, Vivian, fru, Olof Trätäljagatan 9 b, 682 00 Filipstad.
Olsson, Alf, Blidvädersgatan 28, 417 30 Göteborg.
Olsson, Bele, Viveka Trollesgränd 12, 6 tr., 162 30 Vällingby.
Ohlsson, Rudolf, avd.chef, Asphyttegatan 12 a, 682 00 Filipstad.
Pernemo, Inez, fru, Assessorsgatan 10, 1 tr., 116 58 Stockholm.
Pettersson, Claes, Edinsvägen 6, 130 10 Ektorp.
Pihl, Anders, Polhemsgatan 7 a, 811 00 Sandviken.
Rausching, Birgitta, fru, Tegelslagaregatan 39, 5 tr., 681 00 Kristinehamn.
Riddersporre, Vera, c/o Svensson, Hagagatan 38 n. b., 113 47 Stockholm.
Rollof, Brita, fru, Ronnebygatan 21, 371 00 Karlskrona.
Rosengren, Erik, Hantverkargatan 11 b, 813 00 Hofors.
Rotsman, Gun, fru, Bergenhjelmsvägen 23, 161 53 Bromma.
Sandin, Elis, herr, Kilbogatan 3, 511 00 Kinna.
Schröder, Gunnar, herr, Kungsholms Hamnplan 5, 112 20 Stockholm.
Serell, Lena, stud., c/o Hansson, Geijersgatan 7 b, 412 56 Göteborg.
Seth, Olga, musikdir., fru, Storgatan 39, 2 tr. ö. g., 571 00 Nässjö.
Sjödin, Birgit, fr., Bondevägen 19, 142 00 Trångsund.
Sjödin, Johan, ombudsman, Årstavägen 51, 121 66 Johanneshov.
Sjöqvist, Gunnar, konservatoriedirektör, Ehrensvärdsgatan 9, Malmö.
Sjöstrand, Bengt, herr, Blåsutvägen 15, 122 30 Enskede.
Solna Musiksällskap, c/o Lövgren, Magnus, Drejargatan 2, 3 tr., 113 42 Stockholm.
Spångberg, Solveig, fr., Torsviksvängen 66, 181 34 Lidingö.
Stridh, Lilian, fr., Slånbärsvägen 152, 199 00 Enköping.
Ström, Pierre, herr, Frejgatan 10, 113 49 Stockholm.
Sundell, Mary Ann, fr., Carl Barks väg 9, 163 58 Spånga.

Ferlin-collage

En skojare var han och slingertok
så röd och grann —
I fylla, bröder, och fingerkrok
en märklig man —

Rätt illa for han i världen
och mager blev han och skral.
Men ett-tu-tre, hur det kom sej.
fick han upp en saltomortal.

Han sålde sitt brödrim
till nöjets estrader
men inget blev nödrim,
och somliga rader
de ringer oss ständigt i örat.
Blott Nisse Ferlin kunde göra't!

Knut Warmland

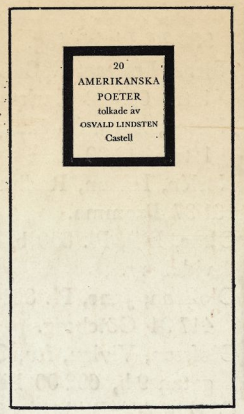

Carl Elof Svenning
Brodershand
En särlings dikter i urval och med förord av Ragnar Oldberg. Pris: 13:—

"Upplevelsen av allt levande som en organisk enhet dominerar i hans diktning och ger den dess speciella ton av mystisk allupplevelse."
Björn Julén i Sv D

Rune Andersson
Balladen om Charlie och hundarna
En knippa nyskrivna visor med noter och författarens teckningar. Pris: 20:—. Utkommer i januari -70.

Osvald Lindsten
20 Amerikanska poeter
Tolkningar. Pris: 11:50
"När den efterlängtade antologien över modern amerikansk lyrik från första världskriget och till våra dagar en gång sammanställs på svenska, ska det finnas många inte bara användbara, utan också oöverträffade tolkningar att hämta i Osvald Lindstens lilla bok."
Tom Hedlund i Horisont

Osvald Lindsten
Detta
Dikter och tolkningar. Pris: 9:50.
"En sympatisk liten diktsamling."
Roland Adlerberth i Biblioteksbladet
"En samling dikter av anmärkningsvärd hög kvalitet. Mycket läsvärda."
Margit Widman i Norrtelje Tidning

Carl Lindstén
Från mitt fängelse — om brott i 1600-talets Småland
Pris 13:—.
"Kyrkoherde Carl Lindstén, en lärd kännare av Västbo härad i Småland, har här givit ut en thriller om mord och andra bloddrypande hemskheter i häradet under 1600-talet. Det är en mycket välskriven bok på lättläst prosa som röjer stor miljökännedom. Boken bör bli såld i en stor upplaga."
Värnamo Nyheter

Bokförlaget Castell

Poste Restante *Medlemsblad för Nils Ferlin-Sällskapet* Nr 2 1969
Artillerigatan 16 • 114 51 Stockholm • 08/60 45 49 • Postgiro 35 21 55 • Redaktör Tor Englund
I redaktionen Åke Lindsten. Grafisk formgivning Leif Zetterling-Produktion
Tryckt hos Boktryckeri AB Thule Stockholm 1969